Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część VII. — Wydana i rozesłana dnia 24. stycznia 1914.

13.

Ustawa z dnia 23. stycznia 1914,

dotycząca zmian ustawy o podatkach osobistych z dnia 25. października 1896, Dz. u. p. Nr. 220 (nowela do ustawy o podatkach osobistych).

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam, co następuje:

Artykuł I.

Ustawa z dnia 25. października 1896, Dz. u. p. Nr. 220, dotycząca bezpośrednich podatków osobistych, ma przy równoczesnem zastąpieniu wszędzie nazwy „podatek osobisto-dochodowy“ przez słowa „podatek dochodowy“ opiewać w wymienionych niżej paragrafach:

Rozdział I.

o powszechnym podatku zarobkowym.

Okręgi wymiarowe.

§ 13.

Okręgami wymiarowymi dla pierwszej i drugiej klasy są okręgi izb handlowych; Minister skarbu może jednak także okręgi kilku izb handlowych jednego kraju złączyć w jeden okrąg wymiarowy lub okrąg jednej izby handlowej podzielić na kilka okręgów wymiarowych.

Dla trzeciej i czwartej klasy okręgami wymiarowymi są miasta i osady przemysłowe, liczące przeszło 20.000 mieszkańców (bez wojska), tudzież powiaty polityczne; miasta posiadające własny statut, których ludność nie przenosi 20.000 mieszkańców, stanowią razem z okolicznym powiatem politycznym jeden okrąg wymiarowy.

Minister skarbu może miasta i osady przemysłowe połączyć z gminami okolicznemi w osobny okrąg wymiarowy, jeżeli tam zachodzą takie same stosunki przemysłowe i zarobkowe; tenże może także z miast, nie liczących więcej jak 20.000 mieszkańców, utworzyć osobny okrąg wymiarowy lub większe miasta podzielić na kilka okręgów wymiarowych.

Gdyby towarzystwa dla podatku zarobkowego liczyły mniej niż ośmiu członków, wówczas może Minister skarbu złączyć dla odnośnej klasy podatku zarobkowego okrąg wymiarowy z okolicznymi powiatami w jeden okrąg wymiarowy. Nadto upoważnia się Ministra skarbu do dzielenia przy trzeciej i czwartej klasie podatku zarobkowego także powiatów politycznych na kilka okręgów wymiarowych.

Towarzystwa podatkowe.

§ 14.

Uczestnicy każdej klasy podatku zarobkowego tworzą w każdym okręgu wymiarowym towarzystwo podatkowe.

Co do podatników pierwszej i drugiej klasy może Minister skarbu w obrębie okręgu wymiarowego utworzyć dla pewnych kategoryi przedsiębiorstw, podatkowi zarobkowemu podlegających i do

tej samej klasy tego podatku należących, osobne towarzystwa podatkowe.

Jeżeliby towarzystwo dla podatku zarobkowego liczyło mniej niż ośmiu uczestników, wówczas może Minister skarbu złączyć odnośnych podatników z uczestnikami bezpośrednio niższej klasy tego samego okręgu wymiarowego w jedno towarzystwo podatkowe.

W przypadkach tego ostatniego rodzaju nie zostaje wcale naruszona przynależność podatników do tych klas, do których ich zaliczono ze względu na ich świadczenia podatkowe (§ 12.). O ile chodzi o wysokość kontyngentu towarzystwa (§ 50.), należy świadczenia podatkowe uczestników towarzystwa obliczyć osobno według poszczególnych klas podatkowych, do których oni należą.

Komisye podatku zarobkowego.

§ 18.

Uczestnicy wszystkich czterech klas podatku zarobkowego wykonują swoje prawo wyboru bezpośrednio.

W towarzystwach podatkowych pierwszej i drugiej klasy odbywa się wybór na zgromadzeniach wyborczych w siedzibie izby handlowej i przemysłowej pod przewodnictwem komisarza rządowego, ustanowionego dla odnośnej izby handlowej i przemysłowej; o ile rząd korzysta z upoważnień, określonych w § 13. co do pierwszej i drugiej klasy podatku zarobkowego, mają być wydane w drodze rozporządzenia osobne postanowienia, potrzebne do przeprowadzenia wyborów.

W towarzystwach podatkowych trzeciej i czwartej klasy odbywa się wybór w miastach i w miejscowościach przemysłowych, tworzących samoistny okrąg wymiarowy, jak niemniej w gminach przyległych, w myśl § 13., ustęp 3., z niemi połączonych, na zgromadzeniach wyborczych pod kierownictwem władz gminnych, w wszystkich zaś innych wypadkach na zgromadzeniach wyborczych w siedzibie komisyi podatku zarobkowego pod kierownictwem politycznej władzy powiatowej.

Wybory odbywają się zapomocą urzędowych kart głosowania, a to osobno na członków, wysyłanych do komisyi, a osobno na ich zastępców. Karty głosowania, podpisane przez uprawnionego do wyboru, mają być albo oddane osobiście albo nadesłane pocztą do władzy, kierującej wyborami. Rozstrzyga względna większość głosów, a przy równości głosów los.

Czynne prawo wyborcze mają jednak tylko osoby, posiadające pełne prawa cywilne i polityczne.

Małoletni, jakoteż osoby zostające pod kuratelą wykonują prawo wyborcze przez swych ustawowych zastępców.

Kilku spólników jednego przedsiębiorstwa ma tylko jeden głos, który ma oddać jeden z pomiędzy nich.

§ 20.

Wybieralnymi są tylko ci podlegający podatkowi zarobkowemu mężczyźni, względnie ci urzędnicy kierujący przedsiębiorstwem (§ 16., ustęp 5.), którzy ukończyli 24. rok życia i są w posiadaniu pełnych praw cywilnych i politycznych.

Wyłączonemi od wybieralności są te osoby, które dopuściły się przekroczenia podatkowego z §§ 239., 240., 242. i 243., o ile od prawomocności orzeczenia nie upłynęło pięć lat.

§ 21.

Wyboru mogą nie przyjąć członkowie Rady państwa i sejmu, osoby przeszło 60 lat liczące lub dotknięte uciążliwemi ułomnościami fizycznemi, wreszcie osoby, które już przez ośm lat bez przerwy były członkami komisyi podatku zarobkowego, a to w ciągu następnych lat ośmiu, albo osoby, które są już członkami komisyi szacunkowej podatku dochodowego.

Powołani zastępcy wstępują pod każdym względem w miejsce członków.

O możności nieprzyjęcia wyboru rozstrzyga przewodniczący komisyi bez dalszego odwołania.

§ 22.

Członków komisyi i ich zastępców powołuje się zwyczajnie na ośm lat. Upoważnia się Ministra skarbu do wydania w drodze rozporządzenia postanowień przejściowych co do okresu urzędowania wybranych, względnie mianowanych członków (zastępców) komisyi podatkowych.

Z końcem każdego czwartego roku ustępuje połowa mianowanych i połowa wybranych członków i zastępców. Jeżeli ilość ich jest nieparzysta, występuje naprzemian to większa, to mniejsza część, po raz pierwszy zaś część większa.

Ustępujących pierwszym razem wyznacza los. Ustępujący mogą być powołani ponownie.

Wybory uzupełniające, jakoteż mianowania na miejsce mianowanych funkcyonaryuszy, którzy przed czasem ustąpili lub zostali odwołani, obowiązują na pozostałą jeszcze część okresu urzędowania.

Mandat drogą wyboru uzyskany traci moc swoją, gdy posiadający go utraci prawo wybieralności.

§ 27.

Przewodniczący jakoteż wszyscy członkowie komisyi winni postępować bez względu na osobę.

według najlepszej wiedzy i sumienia, oraz zachowywać w ścisłej tajemnicy tak rozprawy komisyi, jak i stosunki podatników, o których się na rozprawach dowiedzą.

Od członków i zastępców, którzy nie są urzędnikami państwowymi, winien przewodniczący przy rozpoczęciu przez nich czynności, wskazując wyraźnie na postanowienie karne § 246., odebrać następującą przysięgę:

„Przysięgam Bogu Wszechmogącemu i Wszechwiedzącemu, że przy rozprawach komisyi będę postępował bez względu na osobę bezstronnie, według najlepszej wiedzy i sumienia i zachowam w najściślejszej tajemnicy wszystko to, o czem się dowiem na rozprawach w ogólności, w szczególności o stosunkach podatników; tak mi Boże dopomóż.“

Osoby, które z powodu swego wyznania religijnego uważają składanie przysięgi za zabronione, winny zamiast przysięgi złożyć przyrzeczenie, odpowiadające ich wyznaniu religijnemu.

Odwołania.

§ 61.

Jeżeli odwołanie tyczy się wymiaru stopy podatkowej przez komisyę albo odmowy uwolnień, przesłać je należy przewodniczącemu komisyi podatku zarobkowego, który po przeprowadzeniu dalszych dochodzeń i dowodów, jakieby w danym przypadku były potrzebne do ocenienia żądania odwołania, zasięga opinii komisyi a następnie przedkłada odwołanie krajowej władzy skarbowej. Jeżeli jednak komisya podatku zarobkowego lub jej przewodniczący są zdania, że podniesiony w odwołaniu zarzut wadliwości postępowania wymiarowego jest uzasadniony, wówczas należy wadliwości te uchylić jeszcze przed wydaniem opinii. Jeżeli przypisana stopa podatku zarobkowego nie przenosi 500 K, a tak przewodniczący, jak i komisya są zdania, że należy w zupełności uwzględnić odwołanie podatnika, wówczas ma rozstrzygać o odwołaniu komisya podatku zarobkowego. W wszystkich innych przypadkach przedkłada przewodniczący odwołanie krajowej władzy skarbowej, która udziela je krajowej komisyi podatku zarobkowego.

Krajowej komisyi podatku zarobkowego, a względnie jej przewodniczącemu przysługują te same prawa, które w §§ 43. do 46. nadane są komisyi podatku zarobkowego, a względnie jej przewodniczącemu.

Rozdział II.

o podatku zarobkowym od przedsiębiorstw, obowiązanych do publicznego składania rachunków.

Uwolnienia.

§ 84.

Od opodatkowania są wyłączone:

a) te przedsiębiorstwa, które na zasadzie istniejącej osobnej ustawy są uwolnione od dotychczasowego podatku zarobkowego i dochodowego, na czas trwania tego uwolnienia; te przedsiębiorstwa, które w podobny sposób uwolnione są od dotychczasowego podatku dochodowego, mają w okresie tego czasowego uwolnienia od podatku opłacać z podatku ustawą niniejszą przepisanego taką kwotę, jaka w roku poprzedzającym wejście w życie ustawy niniejszej była im przypisana jako podatek zarobkowy z dodatkiem nadzwyczajnym; uzyskane już uwolnienia czasowe od samego podatku zarobkowego powodują za nieubiegły jeszcze okres uwolnienia odpisanie tej kwoty podatku, wymierzyć się mającego od przedsiębiorstwa według niniejszego rozdziału, która równa się kwocie wymierzanego dotychczas od tego przedsiębiorstwa, ale jeszcze nie pobieranego podatku zarobkowego z dodatkiem nadzwyczajnym;

b) stowarzyszenia i zjednoczenia, nieobliczone na zysk, oparte na wzajemności, tudzież fundusze, utworzone przez korporacye publiczne lub przedsiębiorców dla własnych funkcyonaryuszy, których statutami przepisanym celem jest zabezpieczenie kosztów choroby, odszkodowań z powodu nieszczęśliwych wypadków, emerytur dla inwalidów, starców, wdów i sierót, kosztów pogrzebu lub udzielanie zapomóg urzędnikom publicznym i prywatnym, funkcyonaryuszom, sługom, robotnikom, pomocnikom, uczniom i służbie, a to nawet wtedy, gdy otrzymują datki i dary od nieczłonków.

Tę samą ulgę ma Minister skarbu rozciągnąć na stowarzyszenia tego samego rodzaju, których członkowie należą w całości lub części do innych kół zawodowych (a mianowicie do stanu drobnych przemysłowców i włościańskich posiadaczy gruntowych), a to wtedy, gdy to jest pożądane dla poparcia celów publicznych, dobroczynnych lub powszechnie użytecznych, a kwoty poszczególnym uczestnikom zapew-

nione nie przewyższają wymiaru, odpowiadającego potrzebom ich stanu;

c) c. k. pocztowa Kasa oszczędności w myśl artykułu 21. ustawy z dnia 28. maja 1882, Dz. u. p. Nr. 56;

d) kasy zaliczkowe, wymienione w § 83., II *d)* a założone z funduszów kontrybucyjnych i podatkowych, jeżeli ograniczają swoją działalność rzeczywiście do spożytkowania swoich własnych kapitałów;

e) stowarzyszenia kredytowe i zaliczkowe (kasy oszczędności i kasy pożyczkowe), których statuty odpowiadają wymogom § 1. ustawy z dnia 1. czerwca 1889, Dz. u. p. Nr. 91, tudzież związki tego rodzaju stowarzyszeń kredytowych i zaliczkowych, utworzone w celu uskuteczniania wyrównania środków pieniężnych między ich członkami, o ile utworzone są jako zarejestrowane stowarzyszenia zarobkowe i gospodarcze oraz tak według statutów, jak i w rzeczywistości ograniczają swój tok czynności do spełniania tego zadania oraz po myśli § 85. do swych członków, udziały w przedsiębiorstwie oprocentowują nie wyżej jak na 4 procent, zaś nadwyżki przekazują do funduszu rezerwowego, co do którego członkom nie przysługuje żaden udział.

O ile wyrównanie środków pieniężnych między wspomnianemi wyżej stowarzyszeniami kredytowemi i zaliczkowemi oraz stowarzyszeniami, uwolnionemi po myśli lit. *f* niniejszego paragrafu od podatku zarobkowego, uskutecznia zakład krajowy, który ogranicza swój tok czynności po myśli obowiązujących go przepisów i w rzeczywistości do spełniania tego zadania i wobec tego nie zawiera w szczególności żadnych interesów kredytowych z innemi osobami, oprócz wymienionych stowarzyszeń, pomijając analogiczne zastosowanie postanowienia § 85., lit. *a* i *f*, wówczas przysługuje tego rodzaju zakładowi krajowemu takie same uwolnienie od podatku zarobkowego.

f) stowarzyszenia i inne zjednoczenia rolników w celu wspólnego nabywania ziarna do siewu, środków nawozowych, maszyn i narzędzi lub innych przedmiotów potrzebnych do produkcyi rolniczej, w celu podniesienia chowu bydła (stowarzyszenia dla chowu bydła, stowarzyszenia dla utrzymywania buhaji, stowarzyszenia pastwiskowe, towarzystwa ubezpieczenia bydła itd.) lub w celu wspólnego popierania innych celów kultury krajowej, o ile statuty ich wykluczają przytem rozdział czystego zysku i rozdział ten także w rzeczywistości się nie odbywa, nadto zjednoczenia tego rodzaju w celu wspólnego przerabiania i spieniężania wytworów rolniczych własnej produkcyi uczestników, jednakże z temi samemi ograniczeniami, którym podlega po myśli § 2. uwolnienie poszczególnego rolnika od powszechnego podatku zarobkowego.

Także związki tego rodzaju stowarzyszeń i zjednoczeń, które dążą do wymienionych celów wśród tych samych statutowych i rzeczywistych warunków lub uskuteczniają wyrównanie środków pieniężnych między należącemi do nich stowarzyszeniami związkowemi, ograniczając na podstawie swych statutów oraz w rzeczywistości oprocentowanie udziału w ich przedsiębiorstwie najwyżej do 4 procent, wyłączone są od opodatkowania, o ile utworzone zostały jako zarejestrowane stowarzyszenia zarobkowe i gospodarcze i po myśli § 85. ograniczają tok swych czynności do swych członków.

Utrzymuje się w mocy postanowienia traktatów państwowych, odnoszące się do uwolnienia od podatku przedsiębiorstw, wymienionych w niniejszym rozdziale, jak również odnośne postanowienia ustaw z dnia 23. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 44, o wspieraniu marynarki handlowej i popieraniu budowy okrętów, tudzież z dnia 31. grudnia 1894, Dz. u. p. Nr. 2 z roku 1895, względnie z dnia 8. sierpnia 1910, Dz. u. p. Nr. 149, o kolejach niższego rzędu, i z dnia 10. sierpnia 1895, Dz. u. p. Nr. 131, o czasowem uwolnieniu od podatku i należytości przedsiębiorstw przemysłowych nowo powstać mających na obszarze Tryestu i gminy katastralnej Muggia.

Postanowienia osobnych ustaw, przyznające poborom odsetek i rent uwolnienie od podatku (§ 125., l. 12.), nie pociągają za sobą wyłączenia tychże poborów z podstawy wymiaru osobnego podatku zarobkowego. Odnosi się to w szczególności także do tych postanowień, które przepisują uwolnienie od podatku dochodowego, wprowadzonego cesarskim patentem z dnia 29. października 1849, Dz. u. p. Nr. 439, i od każdego innego w tegoż miejsce wstępującego podatku.

Rozdział III.

o podatku rentowym.

Uwolnienia.

§ 125.

Podatkowi rentowemu nie podlegają:

1. państwo i kraje;

2. powiaty (powiaty dla konkurencyi drogowych, powiaty szkolne) i gminy co do odsetek od pieniędzy podatkowych czasowo ulokowanych, tudzież pożyczek już otrzymanych, jednak nie zaraz zużytych;

3. zakłady i fundusze, wspierane przez państwo rocznymi zasiłkami, świadczyć się mającymi nie z prywatno-prawnego tytułu;

4. wspólne kasy sieroce, fundusze inwalidów, zakłady pielęgnowania chorych, zaopatrywania i wspierania ubogich, tudzież wszelkie inne zakłady humanitarne i dobroczynne, dalej fundusze na budowę domów bożych, jakoteż zakłady publiczne, przeznaczone do udzielania nauki;

5. c. k. pocztowa Kaza oszczędności i odsetki od wkładek oszczędności w tejże w Kasie;

6. stowarzyszenia kredytowe i zaliczkowe, związki i krajowe zakłady, uwolnione od podatku zarobkowego w myśl § 84., lit. *e*, tudzież stowarzyszenia zarobkowe i gospodarcze oraz kasy zaliczkowe, uwolnione od podatku zarobkowego po myśli § 85., ustęp 1;

7. osoby, których pobory, podlegające podatkowi rentowemu, ani same przez się ani też razem z innym dochodem nie przenoszą rocznie sumy 1600 K;

8. datki, które jeden małżonek otrzymuje na utrzymanie od drugiego, jakoteż dzieci od swych rodziców lub krewnych, zastępujących im rodziców, albo rodzice od swych dzieci;

9. te odsetki od obligacyi państwowych i te renty z tytułu odszkodowania za zniesione dochody skarbowe, do których stosuje się ustawa z dnia 20. czerwca 1868. Dz. u. p. Nr. 66;

10. dywidendy Banku austro-węgierskiego po myśli ustawy z dnia 8. sierpnia 1911, Dz. u. p. Nr. 157, oraz przez czas mocy obowiązującej tej ustawy;

11. te pobory, które podlegają prawu potrącenia przez dłużnika, utrzymanemu w mocy w artykule II. niniejszej ustawy;

12. te odsetki i wszelkie inne pobory rentowe, którym uwolnienie od podatku zostało wyraźnie zapewnione osobną ustawą; do nich zaliczają się także odsetki i dywidendy od akcyi przedsiębiorstw, uwolnionych od podatku zarobkowego na zasadzie § 84., ustęp 1. *a)* lub ustęp 2;

13. te odsetki i renty, przypadające przedsiębiorcy podatkowi zarobkowemu podlegającemu, które dowodnie stanowią część przychodu z przedsiębiorstwa, podlegającego podatkowi zarobkowemu;

14. te odsetki, wypłacone przez przedsiębiorstwo, obowiązane do publicznego składania rachunków (§ 83.), których na zasadzie § 94., lit. *c*, nie można potrącać od podległego podatkowi przychodu z tego przedsiębiorstwa, tudzież odsetki tego samego rodzaju od wierzytelności do tych przedsiębiorstw, które są uwolnione od podatku zarobkowego na zasadzie § 84., ustęp 1. *a)* lub ustęp 2;

15. przychód z budynków, uwolnionych od podatku budynkowego z tytułu przeznaczenia.

Ograniczenie powinności podatkowej wobec zagranicy.

§ 127.

Osoby fizyczne, zamieszkałe na obszarze, na którym ustawa niniejsza obowiązuje, jakoteż osoby prawne wszelkiego rodzaju, których siedziba tamże się znajduje, podlegają podatkowi rentowemu z całą kwotą poborów swoich, podległych podatkowi rentowemu. Pobory jednak płynące z zagranicy nie podlegają podatkowi rentowemu, jeżeli dowodnie podlegają za granicą osobnemu bezpośredniemu opodatkowaniu, niezawiśle od podatku dochodowego osób, pobierających te pobory.

Osoby fizyczne i prawne, nie mieszkające w krajach tutejszych, podlegają podatkowi rentowemu co do tych poborów, które podlegają potrąceniu podatku, przepisanemu w § 133., jakoteż co do wszelkich innych podległych podatkowi poborów, które osoby te z tych krajów pobierają.

Podstawa opodatkowania.

§ 128.

Podatek rentowy wymierza się rocznie.

Pobory, podlegające podatkowi, należy opodatkować w tej kwocie, jaką istotnie osiągnęły w ostatnim roku, poprzedzającym rok podatkowy.

Jeżeli pobory te nie trwały jeszcze przez cały rok, to należy je przyjąć według przypuszczalnej kwoty rocznej.

Takie same zasady obowiązują co do obliczania potrącalnych wydatków.

Do poborów, oznaczonych w § 133., stosuje się postanowienia tamże podane.

Początek i ustanie powinności podatkowej; zmiany w ciągu roku podatkowego.

§ 145.

Osoby, nowo wstępujące w powinność podatkową, należy z reguły opodatkować z początkiem najbliższego roku po nastaniu stosunków, uzasadniających powinność podatkową.

Jeżeli jednak powstanie powinności podatkowej uzasadnia wprowadzenie się do obszaru, na którym ustawa niniejsza obowiązuje, opodatkowanie następuje już z początkiem najbliższego miesiąca, który po wprowadzeniu się nastąpi. Tacy podatnicy winni w przeciągu dni 14 przesłać do właściwej władzy podatkowej doniesienie z dołączeniem zeznania, w którem należy podać podlegające podatkowi rentowemu pobory, przysługujące podatnikowi w pozostałej części roku podatkowego.

Rozdział IV.

o podatku dochodowym i podatku pensyjnym od wyższych poborów służbowych.

Powinność podatkowa.

§ 153.

Podatkowi dochodowemu podlegają:

1. Te osoby fizyczne, które mają miejsce zamieszkania na obszarze, w którym obowiązuje niniejsza ustawa, lub tamże dłużej niż jeden rok przebywają, a to co do całego dochodu. Jeżeli jednak osoby te w innym kraju poza obszarem, w którym obowiązuje niniejsza ustawa, posiadają realności lub wykonują stałe przedsiębiorstwo albo pobierają z kasy państwowej innego kraju pobory służbowe lub emerytalne, wówczas dochód z tych źródeł wyłączony jest od opodatkowania pod tym warunkiem, jeżeli dochód ten dowodnie podlega już podatkowi dochodowemu lub też podatkowi tego samego rodzaju wkraju, z którego pochodzi, i jeżeli odnośny kraj co do dochodu z tutejszokrajowych źródeł wymienionego rodzaju postępuje według zasad wzajemności (reciprocitas).

W tym samym rozmiarze podlegają podatkowi dochodowemu także obywatele krajów tutejszych, którzy, pozostając w służbie rządowej krajów tutejszych lub w służbie wspólnej, mają swoje miejsce zamieszkania poza obszarem, w którym obowiązuje niniejsza ustawa, o ile nie zostają tam pociągani do opłacania odpowiednich bezpośrednich podatków państwowych.

2. Wszystkie inne osoby fizyczne, prócz osób, wymienionych pod l. 1., jeżeli:

a) posiadają w tutejszych krajach realności lub wierzytelności zahipotekowane na tutejszokrajowych realnościach lub majątek, przywiązany do tutejszych krajów przez fideikomis, przymus przechowania lub na podstawie innych prawnych przepisów, albo

b) wykonują w tutejszych krajach przedsiębiorstwo zarobkowe lub przynoszące zysk zatrudnienie albo też są spólnikami tego rodzaju zatrudnienia lub przedsiębiorstwa, albo

c) pobierają z tutejszokrajowej kasy państwowej, dworskiej, krajowej, powiatowej lub gminnej dochód tytułem poborów służbowych lub emerytalnych, albo

d) pobierają dochód w poborach, podlegających osobnej opłacie po myśli artykułu III. noweli do ustawy o podatkach osobistych, od tutejszokrajowych spółek akcyjnych, lub spółek komandytowych na akcye,

odnośnie do dochodu, płynącego z tych źródeł.

Posiadania akcyi, kart udziałowych i podobnych papierów wartościowych nie należy uważać za udział w przedsiębiorstwie po myśli lit. *b* poprzedniego ustępu.

3. Osoby fizyczne, które nie mają miejsca zamieszkania na obszarze, w którym obowiązuje niniejsza ustawa, i nie przebywają tutaj dłużej jak rok dla zarobku, co do dochodu, uzyskanego w tym czasie w krajach tutejszych.

4. Leżące spadki według postanowień, zawartych z § 229.

Uwolnienia.

§ 154.

Od podatku dochodowego są uwolnieni:

1. Cesarz.

2. Członkowie Domu cesarskiego co do apanaży.

3. Uwierzytelnieni zastępcy dyplomatyczni przy c. i k. Dworze i konsulowie zawodowi mocarstw zagranicznych, nie posiadający obywatelstwa austryackiego, tudzież urzędnicy i słudzy, używani przez nich wyłącznie do spraw poselstwa lub konsulatu albo dla ich rodzin, o ile są cudzoziemcami, co do całego dochodu, którego nie pobierają ze źródeł, wspomianych w § 153., l. 2.

4. Te osoby, którym służy prawo do uwolnienia od podatku dochodowego na podstawie traktatów państwowych lub innych zasad prawa międzynarodowego, a to odnośnie do dochodu, którego nie pobierają ze źródeł, wymienionych w § 153, l. 2.

5. Osoby, pobierające pensye przywiązane do orderu Maryi Teresy i dodatki do medali wojskowych za waleczność i za rany, co do tych pensyi i dodatków.

6. Oficerowie (audytorzy, lekarze wojskowi, rachmistrze wojskowi), duszpasterze i żołnierze siły zbrojnej co do ich poborów w czynnej służbie; jeżeli osoby te oprócz dochodu uwolnionego od podatku mają jeszcze inny dochód, w takim razie celem ocenienia, jaka stopa podatkowa ma być do tego ostatniego dochodu zastosowana, lub czy tenże ma być ewentualnie uwolniony od podatku w myśl § 155., należy dochody uwolnione wliczyć do ogólnego dochodu podatnika.

7. Wszystkie inne osoby wojskowe tudzież osoby cywilne, przydzielone podczas uruchomienia do służby w zarządzie wojskowym, co do poborów służbowych, jakie pobierają prawidłowo przez czas uruchomienia z etatu wojskowego.

§ 155.

Nadto uwolnione są od podatku dochodowego osoby, których dochód ogólny, obliczony na rok, nie przenosi kwoty 1600 K.

Do osób, które po myśli postanowień § 153., podlegają podatkowi nie od całego swego dochodu, stosuje się to postanowienie tylko wówczas, gdy udowodnią, że ich ogólny dochód łącznie z dochodem, według ustawy niniejszej podatkowi nie podlegającym, nie przewyższa kwoty wolnej od podatku.

Podstawa opodatkowania.

§ 156.

Przychody, podlegające podatkowi, poddawać należy opodatkowaniu w tej kwocie, jaką rzeczywiście osiągnęły w ostatnim roku poprzedzającym rok podatkowy.

Jeżeli przychody te nie trwały jeszcze przez cały rok, opodatkować je należy według przypuszczalnej kwoty rocznej.

Według tych samych zasad obliczać należy wydatki, które mogą być potrącane.

Jeżeli zamknięcia rachunkowe podatnika nie schodzą się z rokiem kalendarzowym, uskuteczniać należy obrachunek na jego żądanie według lat gospodarczych (bilansowych).

§ 157.

Celem wymiaru podatku dochodowego należy doliczyć do dochodu głowy gospodarstwa domowego dochód członków tegoż gospodarstwa domowego.

Wyjątek od tego dozwolony jest tylko o tyle, o ile będzie udowodnione, że dochód taki nie wpływa do wspólnego gospodarstwa domowego. Nadto nie należy wliczać dochodu z pracy, uzyskanego przez małżonkę lub innych członków gospodarstwa domowego poza gospodarstwem podatnika, jeżeli ogólny dochód gospodarstwa domowego nie przenosi 4000 K. W obu tych przypadkach należy dochód odnośny opodatkować osobno.

Krewnych głowy gospodarstwa domowego z linii bocznej tudzież osób, przyjętych do czynności służbowych w gospodarstwie domowem za płacą lub wynagrodzeniem, jakoteż stołowników, podnajemców mieszkania i osób, przychodzących na nocleg, nie zalicza się do członków gospodarstwa domowego.

Dochód małżonki, nie żyjącej w wspólnem gospodarstwie domowem z małżonkiem, jakoteż dochody tych członków rodziny, których zaopatrywanie nie ciąży na głowie rodziny, poddać należy opodatkowaniu oddzielnie.

Te datki, które regularnie udziela jeden z małżonków drugiemu, nie żyjącemu z nim w wspólnem gospodarstwie domowem, jakoteż te, które rodzice (ojczym i macocha, teściowie, wychowawcy) dają dzieciom (pasierbom, zięciom i synowom, dzieciom, wziętym na wychowanie), nie żyjącym w ich gospodarstwie domowem, lub które w podobny sposób dają dzieci rodzicom, nie żyjącym w ich gospodarstwie domowem, należy przy obliczeniu podlegającego podatkowi dochodu osób udzielających te datki uwzględnić, nie uwłaczając postanowieniom § 160., l. 6, jako pozycyę potrącalną wówczas, jeżeli datki te zostaną udowodnione w sposób wiarogodny i poddane u odbiorcy podatkowi tutejszokrajowemu lub podatkowi zagranicznemu, uznanemu według § 153., l. 1. za równorzędny.

Członkowie gospodarstwa domowego odpowiadają za tę część wymierzonego podatku oraz kar, nałożonych ewentualnie po myśli § 241. lub § 244., która przypada stosunkowo na ich dochód, doliczony po myśli poprzednich postanowień do dochodu głowy gospodarstwa domowego. Stosuje się tu analogicznie postanowienia § 151. Odpowiedzialność za karę podatkową odpada jednakowoż, jeżeli ukrócenia lub zatajenia podatku dopuszczono się bez wiedzy odnośnego członka gospodarstwa domowego.

§ 158.

W wszystkich innych przypadkach należy z dochodu, przypadającego wspólnie kilku osobom, udział, przypadający z tego ogólnego dochodu na każdego z osobna uczestnika, uważać za dochód podlegający podatkowi. Jeżeli udziałów nie można stwierdzić, należy przyjąć podział na równe części.

Te same zasady stosuje się wtedy, jeżeli członkowie korporacyi pobierają zaopatrzenie z jej ogólnego dochodu, bez pobierania pewnych oznaczonych części tego dochodu jako własny dochód. Korporacya odpowiada za te kwoty podatkowe, które przypadają stosunkowo na podlegający podatkowi udział członków w dochodzie ogólnym. Tu mają analogiczne zastosowanie postanowienia § 151.

Jeżeli dochodu ogólnego nie rozdziela się w całości między uczestników, wówczas należy podlegający podatkowi dochód poszczególnych uczestników tak obliczyć, jako gdyby dochód ogólny rozdzielano między poszczególnych uczestników.

Potrącenia.

§ 160.

Przy obliczaniu dochodu, podlegającego opodatkowaniu, należy potrącić od przychodów następujące wydatki:

1. Wszelkie nakłady, wyłożone na uzyskanie, zabezpieczenie i utrzymanie dochodu, w szczególności zaś koszta administracyi, ruchu i utrzymania a to razem z odpisaniami, odpowiadającemi stosownemu uwzględnieniu już powstałego zmniejszenia się wartości inwentarza lub materyału ruchu, jakoteż stosownemu uwzględnieniu w ruchu już powstałych lub spodziewanych jako przypuszczalny wynik stosunków w przedsiębiorstwie strat w substancyi, na kursie lub innych strat i ubytków wartości, a to bez względu na to, czy odpisania te uskuteczniа się bezpośrednio w odnośnych zapasach, czy też przez wstawienie osobnej pozycyi szacunkowej, wyrażającej ubytek wartości, o ile strat tych lub odpowiednich nabytków uzupełniających nie zarachowuje się jako bieżących wydatków ruchu.

Za koszta ruchu i utrzymania należy uważać w szczególności wydatki na konserwacyę lub odrestaurowanie budynków gospodarczych, mieszkań dla robotników i innych budowli, służących do prowadzenia lub zabezpieczenia gospodarstwa (tam, murów, płotów, dróg, mostów, studni, wodociągów, śluz, zakładów dla drenowania, nawodnienia i odwodnienia), tudzież wydatki na utrzymanie i uzupełnianie żywego i martwego inwentarza gospodarczego.

Stosowność wysokości wszystkich pod l. 1. wymienionych odpisań, należy, o ile co do niej okażą się wątpliwości, ustalić przez rzeczoznawców.

2. Premie asekuracyjne za wszystkie rodzaje ubezpieczeń od szkód.

3. Premie asekuracyjne, płacone za ubezpieczenie podatnika na przypadek śmierci lub dożycia, o ile nie przenoszą kwoty 300 K rocznie.

Jeżeli jednak także małżonek i dzieci podatnika są ubezpieczone, to może kwota, którą wolno potrącić za wszystkie premie asekuracyjne razem, wynosić 600 K. Jednakże premie wolno potrącić tylko w tej kwocie, jaka wypadnie po odliczeniu a względnie dopisaniu udziału w zysku (dywidendy) jako premia netto. Premii za tontyny i półtontyny (ubezpieczenia z gromadzeniem zysku) nie wolno potrącać.

4. Opłaty do kas chorych, do kas ubezpieczeń od wypadków, na starość, kas inwalidów, do kas wdowich, sierocych i emerytalnych lub do tego rodzaju zakładów, o ile je podatnik dowodnie zapłacił za swą własną osobę lub za członków swojej rodziny w granicach, oznaczonych pod l. 3., albo za swoich urzędników, funkcyonaryuszy, robotników i służbę. Następnie u osób, pobierających pobory najemnicze lub też pobory służbowe, nie przekraczające kwoty 3000 K, te kwoty, które są potrzebne na sprawienie lub utrzymanie własnych narzędzi i odzieży do pracy, szczególne wydatki, połączone z zatrudnieniem w szczególnie niebezpiecznych, w ustawicznym lub nocnym ruchu będących przedsiębiorstwach, koszta jazdy z miejsca i do miejsca pracy a wreszcie te kwoty, które regularnie opłaca się do zawodowych stowarzyszeń lub kas zapomogowych dla zapewnienia sobie wsparć na wypadek choroby, macierzyństwa, braku pracy i zarobku oraz wszelkich innych klęsk.

5. Uiszczone przez podatnika z wyjątkiem podatku dochodowego, podatki bezpośrednie, dodatki do nich, krajowe, powiatowe, gminne i wszystkie inne dodatki lub zastępujące je datki konkurencyjne na cele publiczne, ciężary, połączone z patronatem, następnie pośrednie daniny, które należy liczyć do kosztów przedsiębiorstwa, w końcu taksa wojskowa.

6. Odsetki od długów przedsiębiorstwa i od długów prywatnych, jakoteż wszystkie inne ciężary, oparte na szczególnych tytułach prawnych i zmniejszające trwale dochód; te wszystkie tylko wtedy, jeżeli się je wiarogodnie wykaże.

7. Kwoty, które podatnik na mocy prawnego zobowiązania ma uiszczać na stopniowe umorzenie kapitału dłużnego, ciążącego na jego posiadłości gruntowej i budynkowej, o ile kwoty te nie przekraczają rocznie 1 procent pierwotnej sumy umorzyć się mającego kapitału, a roczny ogólny annuitet wynosi mniej niż 1000 K. To potrącenie dopuszczalne jest jednak tylko przy podlegającym podatkowi dochodzie, nie wynoszącym więcej niż 3600 K.

§ 161.

Potrącenia, wymienione w § 160., dopuszczalne są tylko o tyle, o ile nie ciążą na źródłach przychodu, nie podlegających podatkowi dochodowemu.

Przy tych dochodach, które z obszaru obowiązywania niniejszej ustawy dokąd indziej się pobiera (§ 153., l. 2.), dopuszczalne są potrącenia tylko o tyle, o ile pozostają pod względem gospodarczym w związku z tutejszokrajowemi źródłami. Dla ocenienia kwestyi, czy istnieje taki gospodarczy związek między długiem a obciążonym przedmiotem, nie jest miarodajny wpis tego długu do księgi gruntowej.

§ 162.

Do potrącenia nie nadają się w szczególności:

1. Wydatki na ulepszenie i pomnożenie majątku, jak lokacye kapitałów, wkłady na rozszerzenie interesu, umorzenie długów (nie naruszając wyjątku z § 160., l. 7.), jakoteż ulepszenia, których nie można uważać jedynie za wydatki, wskazane dobrem gospodarstwem a mające być pokryte z przychodów przedsiębiorstwa.

2. Straty, dotyczące majątku zakładowego, jakoto: straty i uszkodzenia źródła przychodu,

zmniejszenie się wartości przedmiotu majątkowego wskutek okoliczności, które nie pozostają w związku z użyciem tegoż przedmiotu dla celów osiągnięcia dochodu; straty majątkowe, spowodowane przez zakupno przedmiotów majątkowych za cenę przekraczającą ich prawdziwą wartość; straty na wierzytelnościach, o ile one stanowią majątek zakładowy podatnika, chyba że powstały jako bezpośredni skutek gospodarczego ruchu; straty na udziałach w spadku i na wkładach do interesu; straty wszelkiego rodzaju na częściach majątku, których wogóle nie używa się do celów osiągnięcia dochodu, n. p. na urządzeniu mieszkania itd.

3. Odsetki od własnego, w przedsiębiorstwo włożonego kapitału podatnika.

4. Wydatki na zapłacenie mieszkania i utrzymania podatnika, jakoteż jego rodziny i do osobistej posługi trzymanej służby łącznie z wartością pieniężną użytych do tych celów wytworów i towarów własnego rolniczego lub przemysłowego przedsiębiorstwa. Wyżywienie członków rodziny trwale zatrudnionych w własnem gospodarstwie należy wliczyć do kosztów produkcyi (§ 160.).

5. Datki, darowizny, wsparcia i podobne nieodpłatne świadczenia, o ile ich po myśli § 160., l. 1., nie można zaliczyć do wydatków, ponieść się mających dla osiągnięcia dochodu.

Szczegółowe postanowienia co do poszczególnych gałęzi dochodu.

§ 163.

Przy posiadłości gruntowej, pozostającej w własnym zarządzie, należy uważać za dochód rzeczywiście uzyskany czysty przychód gospodarczy, osiągnięty z całego rolnego i lasowego gospodarstwa jakoteż z innych, z posiadłością gruntową połączonych a podatkowi zarobkowemu nie podległych gałęzi produkcyi i praw (prawo rybołowstwa, polowania itd.). Czysty dochód katastralny ma służyć tylko jako środek pomocniczy dla oszacowania dochodu.

Przy wydzierżawionych posiadłościach gruntowych lub prawach z posiadłością gruntową połączonych stanowi dochód rzeczywiście uzyskany czynsz dzierżawny z doliczeniem wartości pieniężnej ewentualnych świadczeń w naturze i wszystkich innych świadczeń ubocznych ze strony dzierżawcy, oraz pożytków, zastrzeżonych wydzierżawiającemu, a po odliczeniu

1. potrącalnych ciężarów, pozostawionych wydzierżawiającemu,

2. opustów z czynszu dzierżawnego, spowodowanych klęskami elementarnemi, nieurodzajami itd.,

3. ekwiwalentu za zużycie przedmiotu dzierżawy,

przyczem jednak komisyom szacunkowym i apelacyjnym jest zastrzeżone zupełnie swobodne ocenienie.

Do podatników, którzy co do swego interesu prowadzą prawidłowe, czysty zysk liczbowo wykazujące książki, stosuje się analogicznie postanowienie § 165., ustęp 1., drugie zdanie.

§ 165.

Dochód roczny z samoistnych przedsiębiorstw zarobkowych i zatrudnień, przez które należy rozumieć w szczególności wszystkie powszechnemu podatkowi zarobkowemu podległe przemysły i zatrudnienia łącznie z dzierżawami, stanowi zysk z interesu, który w ten sposób należy obliczyć, że od przychodu mają być potrącone wszystkie wydatki ruchu w rozmiarze, podanym w §§ 160. do 162. Co do podatników, którzy prowadzą prawidłowe książki, należy obliczyć zysk z interesu z uwzględnieniem postanowień §§ 159. do 162. według tych zasad, jakie przepisane są dla sporządzania inwentarza i bilansu w ustawodawstwie handlowem i jakie wogóle odpowiadają zwyczajowi porządnego kupca.

Zysk rzeczywiście pobrany z interesów, zawartych w celach spekulacyjnych i z udziału w takich interesach, po potrąceniu możliwie przytem poniesionych strat, należy obliczyć według zasad, miarodajnych dla dochodu z handlu i przemysłu, także co do takich podatników, którzy nie należą do wykonujących handel i przemysł i nie podlegają powszechnemu podatkowi zarobkowemu.

Stopa podatku.

§ 172.

Podatek dochodowy wynosi rocznie przy dochodzie:

	ponad K	do włącznie K	podatek K
1. stopień . .	1.600	1.700	13·60
2. „ . .	1.700	1.800	15·20
3. „ . .	1.800	1.900	17·—
4. „ . .	1.900	2.000	18·70
5. „ . .	2.000	2.200	20·40
6. „ . .	2.200	2.400	24·40
7. „ . .	2.400	2.600	28·50
8. „ . .	2.600	2.800	32·60
9. „ . .	2.800	3.000	36·70
10. „ . .	3.000	3.200	40·80
11. „ . .	3.200	3.400	44·90
12. „ . .	3.400	3.600	49·—
13. „ . .	3.600	3.800	55·10

	ponad K	do włącznie K	podatek K
14. stopień . .	3.800	4.000	61·30
15. „ . .	4.000	4.400	69·50
16. „ . .	4.400	4.800	79·50
17. „ . .	4.800	5.200	90·—
18. „ . .	5.200	5.600	100·50
19. „ . .	5.600	6.000	112·50
20. „ . .	6.000	6.600	127·—
21. „ . .	6.600	7.200	145·50
22. „ . .	7.200	7.800	164·—
23. „ . .	7.800	8.400	184·50
24. „ . .	8.400	9.200	207·—
25. „ . .	9.200	10.000	234·—
26. „ . .	10.000	11.000	273·—
27. „ . .	11.000	12.000	309·—
28. „ . .	12.000	13.000	348·—
29. „ . .	13.000	14.000	387·—
30. „ . .	14.000	15.000	428·—
31. „ . .	15.000	16.000	469·—
32. „ . .	16.000	17.000	510·—
33. „ . .	17.000	18.000	552·—
34. „ . .	18.000	19.000	597·—
35. „ . .	19.000	20.000	643·—
36. „ . .	20.000	22.000	706·—
37. „ . .	22.000	24.000	793·—
38. „ . .	24.000	26.000	886·—
39. „ . .	26.000	28.000	978.—
40. „ . .	28.000	30.000	1.071·—
41. „ . .	30.000	32.000	1.169·—
42. „ . .	32.000	34.000	1.267·—
43. „ . .	34.000	36.000	1.365·—
44. „ . .	36.000	38.000	1.463·—
45. „ . .	38.000	40.000	1.561·—
46. „ . .	40.000	44.000	1.705·—
47. „ . .	44.000	48.000	1.905·—
48. „ . .	48.000	52.000	2.106·—
49. „ . .	52.000	56.000	2.307·—
50. „ . .	56.000	60.000	2.513·—
51. „ . .	60.000	64.000	2.719·—
52. „ . .	64.000	68.000	2.935·—
53. „ . .	68.000	72.000	3.152·—
54. „ . .	72.000	76.000	3.378·—
55. „ . .	76.000	80.000	3.615·—
56. „ . .	80.000	84.000	3.852.—
57. „ . .	84.000	88.000	4.089·—
58. „ . .	88.000	92.000	4.336·—
59. „ . .	92.000	96.000	4.584·—
60. „ . .	96.000	100.000	4.841·—

Przy dochodzie ponad 100.000 K do włącznie 200.000 K wzrastają stopnie każdy o 4000 K, a podatek o 268 K; przy dochodzie ponad 200.000 K do włącznie 210.000 K wynosi podatek 12.030 K; przy dochodzie ponad 210.000 K wzrastają stopnie każdy o 10.000 K, a podatek o 670 K.

Podatek jednak należy wymierzać w ten sposób, że z dochodu wyższego stopnia po potrąceniu podatku nigdy mniej nie ma pozostać, niż zostaje z najwyższego dochodu bezpośrednio niższego stopnia po potrąceniu podatku na ten stopień przypadającego.

O ile na podstawie postanowień § 155., ustęp 2., i § 175. przychodzą do opodatkowania dochody, wynoszące 1600 K lub mniej, wynosi podatek dochodowy przy dochodzie:

ponad K	do włącznie K	podatek K
1.500	1.600	12·—
1.400	1.500	10.80
1.350	1.400	9·60
1.300	1.350	8·80
1.250	1.300	8·—
1.200	1.250	7·20

Przy dochodach, wynoszących 1200 K lub mniej, zmiejszają się stopnie dochodu każdy o 50 K a podatek o 30 h.

§ 172 *a*.

Podwyżka dla mniej obciążonych gospodarstw domowych.

Podatnikom z podległym podatkowi dochodem ponad 2400 K, do których gospodarstwa domowego nie należy żadna osoba, której ewentualny dochód należałoby w myśl § 157. łącznie opodatkować, podwyższa się podatek dochodowy, obliczony według poprzednich postanowień, o 15 procent, podatnikom, do których gospodarstwa domowego nie należy więcej niż jedna taka osoba, o 10 procent kwoty przypisać się mającej według poprzednich postanowień.

Przy zastosowaniu tego postanowienia należy policzyć:

1. Osoby, wymienione, w § 157., ustęp 5., o ile otrzymują od podatnika regularne datki w wysokości wyższej niż 5 procent jego dochodu. Za równoznaczne z świadczeniem tych datków należy uważać oddanie odpowiedniego majątku na zaopatrzenie dotyczących osób.

2. Osoby, których opodatkowania łącznie z podatnikiem nie uskutecznia się na podstawie wyjątkowego postanowienia § 157., ustęp 2., drugie zdanie. W tym wypadku odpada podwyższenie także przy odrębnem opodatkowaniu dotyczących osób.

3. Synowie, za których podatnik ma zapłacić taksę rodzicielską w myśl ustawy z dnia 10. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 30, na czas trwania tego obowiązku.

4. Pozostający na utrzymaniu podatnika biedne jego rodzeństwo i biedni powinowaci aż do drugiego stopnia.

Przy podatnikach z podległym podatkowi dochodem, nie wynoszącym więcej niż 4800 K, którzy wychowali dwoje lub więcej dzieci, odpada podwyżka, przewidziana w ustępie 1.

Komisya może przy podatnikach z podległym podatkowi rocznym dochodem najwyżej 12.000 K, którzy z powodu ułomności zdani są na pielęgnowanie przez obce osoby, następnie przy podatnikach z podległym podatkowi dochodem ponad 4800 K do włącznie 12.000 K, którzy wychowali dwoje lub więcej dzieci, uchwalić odpowiedne zniżenie należącej się w myśl ustępu 1. podwyżki.

§ 173.

Jeżeli na utrzymaniu głowy gospodarstwa domowego pozostają nie licząc małżonki, członkowie rodziny, którzy nie mają samoistnego dochodu, to przyznaje się zniżenie stopy podatkowej, przypadającej w myśl § 172., a mianowicie:

a) o jeden stopień za każdego takiego członka rodziny z wyłączeniem jednego, jeżeli dochód nie przekracza 2400 K;

b) o jeden stopień za każdego takiego członka rodziny z wyłączeniem dwóch, jeżeli dochód wynosi więcej niż 2.400 K, ale nie więcej niż 4.800 K.

Członków rodziny, których wyżywienie potrąca się na podstawie § 162., l. 4., od dochodu podległego podatkowi, nie należy już liczyć przy zastosowaniu postanowień pierwszego ustępu niniejszego paragrafu.

§ 174.

Przy wymiarze wolno uwzględnić szczególne stosunki, siłę podatkową podatnika istotnie osłabiające, o ile się ich już nie uwzględnia na podstawie § 173., a to w ten sposób, że przy podległym podatkowi dochodzie nie większym jak 12.000 K przyznaje się zniżenie stopy podatkowej najwyżej o trzy stopnie.

Jako stosunki tego rodzaju wchodzą w rachubę jedynie nadzwyczajne obciążenia z powodu utrzymania i wychowania dzieci, z powodu obowiązku utrzymania niezamożnych krewnych, z powodu długotrwałej choroby, zadłużenia i szczególnych nieszczęśliwych wypadków, następnie powołanie do służby wojskowej (mobilizacya, ćwiczenia polowe lub służbowe).

Przy podatnikach pierwszych sześciu stopni może z tych powodów nastąpić także zniżenie o więcej niż trzy stopnie a ewentualnie zupełne uwolnienie od podatku.

Jeżeli komisya skorzysta z przyznanych jej upoważnień, ma w swem orzeczeniu podać dokładnie te faktyczne okoliczności, które ją do tego skłoniły.

Uchwały, któremi ma być przyznane zniżenie stopy podatkowej o więcej niż jeden stopień lub też uwolnienie podatnika, będącego w wyższym niż pierwszym stopniu podatku, mogą zapaść tylko w obecności dwóch trzecich części członków komisyi.

Organa wymierzające podatek.

§ 177.

Do uskutecznienia czynności, połączonych z wymiarem podatku dochodowego, ustanawia się, oprócz już istniejących władz podatkowych, komisye:

A. Komisye szacunkowe, a mianowicie komisye powiatowe na okrąg powiatu politycznego i komisye miejscowe dla miast i miejscowości przemysłowych, liczących więcej niż 10.000 mieszkańców. Rząd jednak jest uprawniony po porozumieniu się z odnośnym Wydziałem krajowym przydzielić także miasta, liczące więcej niż 10.000 mieszkańców, komisyi szacunkowej tego powiatu politycznego, do którego te miasta należą.

B. Komisye apelacyjne na okrąg jednego królestwa lub kraju.

Dla rozległych okręgów i dla okręgów ze szczególnie wielką ilością podatników można według potrzeby ustanowić także kilka komisyi szacunkowych, względnie apelacyjnych.

Skład komisyi szacunkowych.

§ 181.

Powołać się mających drogą wyboru członków komisyi szacunkowych i ich zastępców wybierają obowiązani do opłacania podatku dochodowego kontrybuenci okręgu szacunkowego w trzech kołach wyborczych.

W celu utworzenia kół wyborczych wciąga się do wykazu wszystkich obowiązanych w okręgu do opłacania podatku dochodowego według zstępnego porządku ich rocznej należytości w podatku dochodowym. Przy jednakowej należytości rocznej rozstrzyga los o następstwie w tym szeregu. Sumę podatku dochodowego, mającą się zapłacić przez wszystkie osoby wciągnięte do wykazu, dzieli się na trzy równe części. Ci uprawnieni do wybierania, którzy według liczb porządkowych wykazu opłacają pierwszą trzecią część ogólnej sumy podatkowej, należą do pierwszego koła wyborczego, ci, którzy opłacają drugą trzecią część, do drugiego, reszta uprawnionych do wybierania należy do trzeciego koła wyborczego. Gdyby przy tworzeniu kół wybor-

czych musiano podzielić należytość podatkową jednego z uprawnionych do wybierania, to należy go zaliczyć do tego koła wyborczego, do którego musianoby wciągnąć większą część jego należytości podatkowej.

Jeżeli ilość uprawnionych do wybierania w pewnym okręgu nie wynosi 42, należy w analogiczny sposób utworzyć zamiast trzech tylko dwa koła wyborcze.

Każde koło wyborcze deleguje tę samą ilość członków komisyi i zastępców.

Środki prawne w postępowaniu wyborczem.

§ 186.

Wyłączone od wybieralności są te osoby, które stały się winnemi przestępstwa podatkowego z §§ 239., 240., 242. i 243., o ile od prawomocności orzeczenia nie upłynęło pięć lat.

§ 187.

Wyboru mogą nie przyjąć członkowie Rady państwa, sejmu krajowego, duchowni wszystkich wyznań i pozostający w czynnej służbie publiczni nauczyciele, urzędnicy i słudzy nadworni, państwowi, krajowi, gminni oraz urzędnicy i słudzy funduszów publicznych, tudzież osoby wojskowe, następnie osoby liczące ponad 60 lat życia lub dotknięte uciążliwemi ułomnościami cielesnemi, wreszcie osoby, które przez sześć lat bez przerwy były już członkami komisyi szacunkowej lub apelacyjnej, na przeciąg następnych sześciu lat.

O dopuszczalności nieprzyjęcia rozstrzyga przewodniczący komisyi bez dalszego odwołania.

Członek komisyi apelacyjnej lub jego zastępca nie może być równocześnie członkiem lub zastępcą komisyi szacunkowej, ustanowionej w okręgu, należącym do zakresu działania tej komisyi apelacyjnej.

§ 189.

Członków komisyi i zastępców powołuje się na przeciąg lat sześciu. Minister skarbu jest upoważniony wydać w drodze rozporządzenia przejściowe postanowienia co do czasu trwania funkcyi wybranych, względnie mianowanych członków (zastępców) komisyi podatkowych.

Z końcem każdego trzeciego roku ustępuje połowa mianowanych i połowa wybranych członków i zastępców. Z nieparzystej liczby ustępuje kolejno większa lub mniejsza część a mianowicie pierwszym razem część większa. Ustępujących pierwszym razem wyznacza los. Występujących można ponownie powołać.

Wybory uzupełniające jakoteż mianowania celem uzupełnienia przedwcześnie ustępujących lub odwołanych mianowanych funkcyonaryuszy są ważne na pozostały jeszcze czas trwania funkcyi.

Mandat przez wybór osiągnięty gaśnie, skoro jego posiadacz straci prawo wybieralności.

§ 192.

Na każde posiedzenie komisyi ma przewodniczący zaprosić wszystkich członków komisyi. Zaproszenia muszą być wysłane przynajmniej na ośm dni przed dniem posiedzenia. W miejsce nie mogących się jawić wybranych członków ma przewodniczący zaprosić zastępcę wedle możności z tego samego koła wyborczego. W miejsce nie mogących się jawić mianowanych członków ma przewodniczący zaprosić mianowanego zastępcę, a mianowicie o ile możności takiego, który zastępuje tę samą kategoryę dochodu.

Powołani zastępcy wstępują pod każdym względem w miejsce członka.

Komisye są zdolne do powzięcia uchwał, jeżeli oprócz przewodniczącego lub jego zastępcy jest obecna przynajmniej połowa członków.

Gdyby nie jawiła się zdolna do powzięcia uchwał ilość członków, to należy na najbliższe posiedzenie zaprosić pisemnie wszystkich członków z uwagą, że komisya będzie zdolna do powzięcia uchwał także bez względu na ilość obecnych.

§ 196.

Przewodniczący jakoteż wszyscy członkowie komisyi i zastępcy członków winni postępować bez względu na osobę i według najlepszej wiedzy i sumienia, oraz zachować w ścisłej tajemnicy rozprawy komisyjne jakoteż stosunki podatników, które w toku tych rozpraw dojdą do ich wiadomości.

Od członków i zastępców, którzy nie są urzędnikami państwowymi, ma przewodniczący na wstępie ich urzędowania odebrać następującą przysięgę, wskazując wyraźnie na postanowienie karne § 246.:

„Przysięgam Bogu Wszechmogącemu i Wszechwiedzącemu, że przy rozprawach komisyi będę postępował bezstronnie bez względu na osobę, według najlepszej wiedzy i sumienia i zachowam w najściślejszej tajemnicy wszystko to, o czem się dowiem na rozprawach w ogóle, w szczególności o stosunkach podatników; tak mi Boże dopomóż.“

Osoby, które uważają złożenie przysięgi ze względu na swoje wyznanie religijne za niedozwolone, mają zamiast przysięgi złożyć przyrzeczenie, odpowiadające ich wyznaniu religijnemu.

Wydatki na koszta komisyi.

§ 198.

Przewodniczący i członkowie komisyi, którzy nie są urzędnikami państwowymi w czynnej służbie, mają prawo żądania wynagrodzenia swych kosztów podróży. Wysokość wypłacić się mającego wynagrodzenia będzie uregulowana w drodze rozporządzenia. W drodze rozporządzenia należy wydać przepisy o wysokości i warunkach, pod którymi należy się członkom komisyi odszkodowanie za ubytek w pracy i zarobku, jeżeli się z tego utrzymują.

Urzędników państwowych w czynnej służbie traktuje się według wydanych dla nich ogólnych przepisów o dyetach.

Postępowanie.

§ 199.

Celem przygotowania wymiaru mają władze podatkowe po przesłuchaniu mężów zaufania sporządzić spis tych osób zamieszkałych w ich okręgu, o których się przypuszcza, że podlegają podatkowi dochodowemu. Również sporządzić należy spis tych władzy podatkowej znanych źródeł dochodu, których właściciele nie mieszkają w okręgu władzy podatkowej.

Mężów zaufania, których ilość oznacza Minister skarbu dla każdego okręgu szacunkowego, wybierają dla wszystkich miejscowości, liczących więcej niż 10.000 mieszkańców, reprezentacye gminne, dla wszystkich innych miejscowości w krajach, w których istnieją reprezentacye powiatowe, wybierają ich te reprezentacye; w krajach natomiast, w których reprezentacye powiatowe nie istnieją, mianuje mężów zaufania Wydział krajowy.

Czas trwania funkcyi mężów zaufania wynosi sześć lat.

§ 201.

Każdy, kto w królestwach i krajach w Radzie państwa reprezentowanych jest obowiązany do wypłaty poborów w § 167. wymienionych w kwocie, przekraczającej dla jednej osoby rocznie 1600 K, ma corocznie przedłożyć władzy podatkowej doniesienie o uprawnionych do poboru, z podaniem imienia i nazwiska, miejsca zamieszkania oraz zatrudnienia tychże, dalej o wysokości i rodzaju wypłaconych w roku poprzednim poborów. Jeżeli takie pobory nie trwały przez cały rok poprzedni, to należy podać kwotę rocznego poboru i dzień, od którego począwszy lub do którego pobory wypłacono.

Zeznania.

§ 205.

Jeżeli podatnik nie wniesie zeznania, do którego jest obowiązany, w przepisanym terminie, to władza podatkowa może wdrożyć na podstawie materyału, którym rozporządza, wymiar podatku z urzędu a komisya szacunkowa może ten wymiar uskutecznić.

Taki wymiar podatku musi jednak poprzedzić wezwanie do wniesienia zeznania w przeciągu najmniej czternastodniowego terminu, wystosowane do podatnika z wyraźnem wskazaniem na ten skutek prawny.

Poprzednie postanowienie nie wyklucza możności ukarania podatnika za zaniedbanie wniesienia zeznania jakoteż prawa władzy podatkowej i komisyi szacunkowej do wezwania go do wniesienia zeznania z zagrożeniem kary porządkowej.

Skutki, wymienione w pierwszym i trzecim ustępie, odpadają, jeżeli podatnik wykaże okoliczności, które usprawiedliwiają zaniedbanie.

§ 206.

Władza podatkowa ma wpływające do niej zeznania poddać tymczasowemu sprawdzeniu a w razie potrzeby uzupełnić i sprostować przez przesłuchanie podatników lub rzeczoznawców i innych zaufania godnych osób (świadków, informatorów); wpływające do niej wykazy, spisy i wszystkie inne środki pomocnicze służące do wymiaru ma, o ile to tylko jest możliwe, uzupełnić i przygotować do użytku komisyi szacunkowej. W tym celu można jednak tylko na podstawie formalnej uchwały komisyi zażądać od podatnika odpisów konta bilansowego lub kapitałowego.

Władza podatkowa jest także obowiązana w wypadkach wątpliwych zasięgać informacyi co do stosunków dochodowych tych osób, które nie wniosły zeznań. Współdziałanie mężów zaufania (§ 199.) przy powyższej czynności urzędowej określi się w drodze rozporządzenia.

O ile chodzi o oszacowanie dochodów duchownych z poborów służbowych, należy korzystać jedynie z opinii krajowej władzy politycznej, wydanej w porozumieniu z przełożoną władzą kościelną; pobory, oznaczone w § 202., ustęp 5., należy przyjąć w tej kwocie, w której policzono je do uzupełnienia kongruy.

Postępowanie w komisyach.

§ 210.

Jeżeli okażą się wątpliwości co do prawdziwości lub zupełności szczegółów, podanych przez podatnika w zeznaniu lub w wyjaśnieniach do tego zeznania, jest przewodniczący obowiązany, wezwać podatnika do wyjaśnienia, które on może udzielić według swego wyboru ustnie lub pisemnie. W przedstawieniu wątpliwości należy oznaczyć dokładnie i zrozumiale, a mianowicie w formie, która podatnikowi umożliwia dokładną odpowiedź i prowadzenie dowodu, zakwestyonowane szczegóły, powody ich zakwestyonowania oraz wezwania i pytania, wystosowane ewentualnie do podatnika w celu uzasadnienia albo wykazania prawdziwości lub zupełności jego zeznań, wyznaczając przytem stosowny, najmniej jednak ośmiodniowy termin do wniesienia odpowiedzi. Wątpliwości należy o ile możności przedstawić równocześnie. W ten sam sposób może przedstawić wątpliwości sama komisya, jednak do tego potrzebna jest formalna uchwała komisyi. Powody należy podać w protokole. Taka uchwała komisyi potrzebna jest także w celu zażądania odpisów kont bilansowych i kapitałowych (§ 206., ustęp 1., końcowe zdanie), a powody tej uchwały należy uwidocznić w protokole i podać w wezwaniu, wystosowanem do podatnika.

§ 211.

Przewodniczący i komisya są uprawnieni przybrać do obrad komisyjnych rzeczoznawców lub informatorów, którzy jednak nie biorą udziału w powzięciu uchwały; komisya jest także upoważniona spowodować przesłuchanie pod przysięgą świadków na oznaczone fakta, tudzież rzeczoznawców na oznaczone pytania, a to przez sąd powiatowy miejsca zamieszkania osoby przesłuchać się mającej.

Podatnicy mają prawo zaproponować rzeczoznawców na oznaczone pytania, które są dla nich istotnie ważne, i postawić wniosek o przesłuchanie ich pod przysięgą, o czem ma rozstrzygnąć komisya a ewentualnie, jeżeli ona nie jest zebrana, przewodniczący.

Wszystkie przez podatnika ofiarowane do przeprowadzenia się nadające i według niniejszej ustawy dopuszczalne dowody, w szczególności dowody ze świadków i rzeczoznawców należy przeprowadzić z zastrzeżeniem postanowienia § 213., chyba, że objęte dowodem fakta uznaje się za prawdziwe albo że są one w ogóle lub dla wymiaru bez znaczenia, albo przeprowadzenie dowodu byłoby połączone z niestosunkowym nakładem kosztów, albo też z okoliczności okazuje się, że dowody ofiarowano w tym oczywistym zamiarze, aby przewlec postępowanie. Pisemnie wnieść się mającą prośbę podatnika o przesłuchanie pod przysięgą wymienionych przezeń świadków i rzeczoznawców należy uwzględnić w ważnych wypadkach oraz gdy to jest potrzebne w interesie słusznego wymiaru. Prośbę podatnika o osobiste przesłuchanie w celu udzielenia wyjaśnień można odrzucić tylko z ważnych powodów. Do odrzucenia takiej prośby, jakoteż zaofiarowanych przez podatnika wniosków dowodowych potrzebna jest uchwała komisyi, którą to uchwałę należy uwidocznić w protokole i o niej wraz z powodami zawiadomić podatnika na jego żądanie.

Podatnik może żądać, aby ewentualne ustne rozprawy z nim (§§ 209. i 210.) przeprowadzono nie na pełnej komisyi, lecz na wydziale, ustanowić się mającym przez komisyę z jej grona pod kierownictwem przewodniczącego komisyi lub jego zastępcy. Jeżeli do komisyi jako jej członek należy osoba z interesem podatnika konkurująca i należy przypuszczać, że podanie okoliczności na rozprawie roztrząsać się mających do wiadomości tego członka komisyi mogłoby być niebezpieczne dla zdolności konkurencyjnej podatnika, może on postawić wniosek, aby dotyczący członek nie brał udziału w rozprawach tego wydziału. Wniosek ten rozstrzyga ostatecznie przewodniczący komisyi, uwzględniając wszystkie okoliczności danego wypadku.

Wydział ma zdać sprawozdanie komisyi o przeprowadzonych rozprawach, przyczem jednak należy unikać wyjawienia nazwisk klientów, źródeł dochodu i odbiorców.

§ 212.

Na podstawie przeprowadzonych rozpraw ustala komisya dla każdego podatnika stopień dochodu i przypadającą stopę podatkową; w danym razie należy nadto ustalić liczbowo kwotę zawartych w dochodzie poborów służbowych, podległych podatkowi pensyjnemu (§§ 167., 168., 233.).

Komisya ma z reguły co do każdego poszczególnego podatnika powziąć osobne uchwały. Stopy podatkowe tych podatników, co do których proponowana wedle tymczasowego sprawdzenia stopa podatkowa odpowiada zeznanemu dochodowi, należy objąć jednem głosowaniem, o ile członkowie komisyi przy poszczególnych podatnikach nie wnoszą zarzutów. Komisya jest dalej upoważniona na wniosek przewodniczącego, jeżeli referent przeciw temu nie podnosi zarzutu, ustalić jedną uchwałą w myśl wniosku władzy podatkowej dochody i stopy

podatkowe większej ilości podatników, których ogólny dochód dla każdego z nich nie przekracza 8000 K.

§ 213.

Jeżeli podatnik bez dostatecznego usprawiedliwienia zaniedba zadość uczynić wezwaniu do jawienia się przed komisyą, albo wzbrania się lub zaniedba bez dostatecznego usprawiedliwienia odpowiedzieć na przedstawione wątpliwości lub na postawione mu istotne dla wymiaru pytania, to komisya może bez dalszego współdziałania podatnika uskutecznić wymiar z urzędu na podstawie materyału, którym rozporządza. O ile postawione pytania dotyczyły pewnych oznaczonych źródeł dochodu, następuje powyższy skutek prawny jedynie tylko co do oszacowania dochodu z dotyczących źródeł dochodu.

§ 214.

O ile komisya uzna podany przez podatnika dochód za nizki, a nie ma środków, na podstawie których możnaby liczbowo dokładnie oznaczyć wysokość oszacować się mającego dochodu, musi się zwrócić uwagę na to, aby sobie szczególnie z zewnętrznych oznak, które komisya ma wymienić w swojej uchwale, wyrobić sąd o wysokości dochodu, przyczem przedewszystkiem należy uwzględnić ogólne ekonomiczne położenie podatnika, wysokość wydatków i stosunek poszczególnych źródeł dochodu między sobą.

Odwołania.

§ 218.

Przeciw wynikowi oszacowania łącznie z ewentualnem ustaleniem wysokości podległych podatkowi pensyjnemu poborów służbowych przysługuje tak podatnikowi, jakoteż władzy podatkowej prawo odwołania się do komisyi apelacyjnej.

Dla władzy podatkowej biegnie termin do wniesienia odwołania od dnia, w którym protokół oszacowania wpłynął do władzy podatkowej.

Podatnikowi lub jego zastępcy należy na żądanie dla celów odwołania udzielić znajdujących się w aktach podstaw wymiaru. Na ewentualną dalszą prośbę należy dla tego samego celu zezwolić na wgląd do aktów i na sporządzenie z nich odpisów. Co do tego ostatniego uprawnienia należy wydać w drodze rozporządzenia bliższe postanowienia w szczególności co do wyłączenia wewnętrznych aktów urzędowych oraz tej części aktów, która nie nadaje się do wyjawienia ze względów publicznych i ze względu na zachowanie tajemnicy o stosunkach dochodowych innych podatników. Z tem ostatniem ograniczeniem nie można podatnikowi lub jego zastępcy wzbronić wglądu do protokołów zeznań świadków, rzeczoznawców i mężów zaufania, jakoteż sporządzenia odpisów z tych protokołów.

§ 219.

Odwołania podatników, wolne od stempla, należy wnosić do władzy podatkowej, a odwołania władzy podatkowej do komisyi szacunkowej. Odwołania podatników można wnieść pisemnie lub podać ustnie do protokołu.

Władza podatkowa ma o wniesieniu odwołania, podając powody, zawiadomić równocześnie podatnika, którego wymiar jest odwołaniem zaczepiony. Podatnik ma prawo wnieść w przeciągu dni 14. wolną od stempla odpowiedź do komisyi szacunkowej.

§ 220.

O ile z odwołań podatników okazują się usterki, zaszłe przy wygotowywaniu nakazów płatniczych przez władzę podatkową, ma ona natychmiast zarządzić sprostowanie; przeciw temu orzeczeniu jest dopuszczalny wolny od stempla rekurs do krajowej władzy skarbowej.

Jeżeli wspomniany właśnie przypadek nie zachodzi, należy odwołania przesłać komisyi szacunkowej.

Komisya szacunkowa ma przedłożyć wpływające do niej odwołania władzy podatkowej, jakoteż przesłane jej odwołania podatników wraz z swą opinią komisyi apelacyjnej.

Jeżeli komisya szacunkowa lub jej przewodniczący uzna, że podniesiony w odwołaniu zarzut co do zaszłych w postępowaniu wymiarowem wadliwości jest uzasadniony, to należy wadliwości te usunąć już przed wydaniem opinii.

§ 221.

W wypadkach, w których oszacowany dochód roczny nie wynosi więcej niż 6000 K, a tak przewodniczący komisyi szacunkowej, jak i komisya sama są zdania, że odwołanie należy w całej osnowie uwzględnić, należy rozstrzygnięcie odwołania do komisyi szacunkowej. W wszystkich innych wypadkach rozstrzyga odwołanie komisya apelacyjna. Przewodniczący komisyi apelacyjnej jest co do kwestyi prawidłowego ustalenia podatku zastępcą interesów państwa dla swego okręgu. Do niego należy naczelne kierownictwo całej czynności wymiarowej w okręgu komisyi apelacyjnej.

Ma on czuwać nad równomiernem zastosowaniem zasad wymiarowych, nadzorować tok czynności przewodniczących komisyi szacunkowych i starać się o ukończenie czynności wymiarowej w należytym czasie.

§ 222.

Komisyi apelacyjnej i jej przewodniczącemu przysługują w celu dokładnego ustalenia dochodu podatnika te same uprawnienia, jakie przysługują komisyi szacunkowej. Komisya apelacyjna ma badać akta pierwszej instancyi. Następnie należy przeprowadzić dowody, które ewentualnie zarządził przewodniczący lub komisya apelacyjna albo, które zaofiarował podatnik w swem odwołaniu lub w swojej odpowiedzi na odwołanie władzy (§ 219.), a które w myśl przepisów § 211. zostały dopuszczone. Jeżeli komisya apelacyjna uzna to następnie za potrzebne, może celem dalszego wyjaśnienia istotnych dla jej orzeczenia okoliczności wezwać podatnika także do zezwolenia na wglądnięcie do jego ksiąg gospodarczych i ksiąg przedsiębiorstwa w rozmiarze do tego celu potrzebnym i, jeżeli ksiąg się nie prowadzi lub, jeżeli to jest potrzebne dla uzupełnienia i poparcia treści ksiąg, zażądać także okazania kontraktów, zapisów dłużnych, kwitów na czynsze, wyciągów z kont, faktur i wszystkich innych w posiadaniu podatnika znajdujących się dokumentów rachunkowych i alegatów.

Od tego są wyłączone: zapiski, które zawierają wyłącznie tylko nazwiska odbiorców lub kalkulacye, dotyczące interesu, lub sposób postępowania przy fabrykacyi albo odnoszą się tylko do prowadzenia gospodarstwa domowego.

Uchwała komisyi apelacyjnej ma możliwie jak najdokładniej oznaczyć okoliczności, względnie podane przez podatnika szczegóły, których prawdziwość ma być stwierdzona przez wglądnięcie do zapisków i alegatów oraz przez zbadanie tychże. Powyższe okoliczności i szczegóły należy także umieścić w wezwaniu, wystosowanem do podatnika. Wezwanie to należy wystosować z tem wyraźnem nadmienieniem, że, gdyby podatnik bez dostatecznego usprawiedliwienia odmówił przedłożenia powyższych ksiąg, zapisków, dokumentów pomocniczych i alegatów albo też w wyznaczyć się mającym stosownym terminie nie uczynił zadość wezwaniu do niego wystosowanemu, rozstrzygnięcie co do tych punktów, które miały być wyjaśnione zażądanem od niego przedłożeniem powyższych dokumentów, nastąpi bez dalszego współdziałania podatnika z urzędu na podstawie materyału, którym komisya rozporządza. Do uchwały komisyi apelacyjnej, zarządzającej wglądnięcie do ksiąg potrzeba, aby zą tą uchwałą oświadczył się przynajmniej jeden głos ponad absolutną większość obecnych członków komisyi apelacyjnej.

Komisya apelacyjna nie jest w swem orzeczeniu związana granicami, zakreślonemi w wnioskach odwołujących się. Jeżeli jednak z powodu odwołania samego tylko podatnika uzna, że wymiar należałoby zmienić w sposób jeszcze bardziej niekorzystny dla podatnika, ma zwrócić sprawę do właściwej w tym wypadku władzy podatkowej, względnie komisyi szacunkowej celem uskutecznienia odpowiedniego dodatkowego wymiaru, przeciw któremu przysługuje podatnikowi po myśli § 223. ponownie prawo odwołania się.

Początek i ustanie powinności podatkowej; zmiany w ciągu roku podatkowego.

§ 227.

Osoby nowo wstępujące w powinność podatkową należy opodatkować z reguły z początkiem najbliższego roku po nastaniu stosunków, uzasadniających powinność podatkową.

Jeżeli jednak powstanie powinności podatkowej uzasadnione jest wprowadzeniem się na obszar obowiązywania niniejszej ustawy lub osiągnięciem stałych poborów służbowych w wysokości podatkowi podlegającej, to następuje opodatkowanie z początkiem najbliższego miesiąca po nastaniu odnośnego zdarzenia.

W tych ostatnich wypadkach należy przyjąć za podstawę wymiaru ten dochód, który pobiera podatnik podczas reszty roku podatkowego. Z podatku, przypadającego na stosunkowy dochód roczny, należy przypisać podatnikowi tyle dwunastych części, ile wynosi liczba miesięcy, za które należy go w ciągu roku podatkowego jeszcze opodatkować.

§ 228.

Osoby, które po myśli § 227., ustęp 2., w ciągu roku podatkowego należy podciągnąć pod podatek dochodowy, mają w przeciągu dni 14 po nastaniu zdarzenia, uzasadniającego ich powinność podatkową, wnieść do właściwej władzy podatkowej doniesienie, dołączając zeznanie, w którem należy podać dochód, pobierany przez podatnika podczas reszty roku podatkowego.

§ 232.

Zmiany, zachodzące w ciągu roku podatkowego w wysokości dochodu lub w wszystkich innych stosunkach podatnika, nie pociągają za sobą, oprócz wypadków wymienionych w §§ 227. i 229., żadnej zmiany w podatku na odnośny rok podatkowy uiścić się mającym, lecz wchodzą w rachubę jedynie przy podatku za następne okresy wymiarowe.

Jednak osoby, których dochód wskutek ustania pewnego źródła dochodu lub wskutek nieszczęśliwych wypadków lub innych nadzwyczajnych okoliczności w ciągu roku podatkowego dozna dowodnie zmniejszenia się na mniej niż dwie trzecie części kwoty przyjętej za podstawę wymiaru i które takiego opustu potrzebują, mogą żądać stosunkowego zniżenia podatku, przypisanego za pozostałą część roku podatkowego. Rozstrzygnięcie o tem przysługuje krajowej władzy skarbowej.

Odnośne prośby należy wnieść do właściwej władzy podatkowej pierwszej instancyi najpóźniej w przeciągu dni 14 po nastaniu zdarzenia, uzasadniającego prośbę o opust.

W razie spóźnionego doniesienia może nastąpić tylko opust stosunkowej części tej kwoty podatkowej, która jest przypisana za miesiące kalendarzowe, następujące po wniesieniu prośby.

Przeciw rozstrzygnięciu krajowej władzy skarbowej można wnieść odwołanie do Ministerstwa skarbu.

Rozdział V.

o postanowieniach karnych.

Zatajenie podatku.

§ 244.

Zatajenie podatku karze się, niezawiśle od dodatkowej zapłaty ukróconego podatku, jeżeli dotyczy powszechnego podatku zarobkowego (§ 243., l. 1., 2.), w wysokości jedno- do trzykrotnej, w wszystkich innych wypadkach w wysokości dwu- do sześciokrotnej tej kwoty, o którą podatek ukrócono lub narażono na ukrócenie.

Jeżeli kwoty tej nie można dokładnie liczbowo obliczyć, należy przyjąć jej prawdopodobną wysokość za podstawę wymiaru kary.

Jeżeli z okoliczności można powziąć, że zaniedbanie nastąpiło wprawdzie świadomie, lecz nie w zamiarze zatajenia przedmiotu podatkowego, należy za to zaniedbanie jako za zwykłe przekroczenie porządkowe nałożyć karę pieniężną do 40 K.

Zgaśnięcie karygodności.

§ 245.

Karygodność czynów wymienionych w §§ 239. i 240. gaśnie, jeżeli winny, zanim otrzyma pierwsze wezwanie w celu przesłuchania go jako obwinionego, lub urzędowe zawiadomienie, że przeciw niemu wpłynęło doniesienie, sprostuje lub uzupełni swoje zeznania u właściwej władzy.

Karygodność czynów karygodnych, wymienionych w § 243., gaśnie, jeżeli podatnik przed oznaczonymi w poprzednim ustępie terminami wniesie deklaracyę albo doniesienie lub zeznanie, do których jest obowiązany.

Naruszenie obowiązku zachowania tajemnicy; nadużycie rejestrów podatkowych.

§ 246.

Biorących udział w postępowaniu podatkowem urzędników i wszystkich innych funkcyonaryuszy jakoteż członków komisyi, następnie świadków, informatorów, rzeczoznawców, mężów zaufania i zastępców stron, jeżeli bez upoważnienia wyjawiają dochodzące do ich wiadomości stosunki zarobkowe, majątkowe i dochodowe podatnika, w szczególności zaś także treść deklaracyi podatkowej lub zeznania albo odbytych nad niemi rozpraw, karze się za ten występek karą aresztu aż do trzech miesięcy lub grzywną aż do 2000 K. Urzędnicy państwowi podlegają nadto traktowaniu według przepisów dyscyplinarnych.

Kto okoliczności co do zarobku lub dochodu podatnika, widocznych z wymienionych w §§ 58., 181. i 217. rejestrów i wyciągów, bądź osobno, bądź w połączeniu z innemi okolicznościami, mającemi wpływ na wymiar podatku, nadużywa na publicznem zgromadzeniu lub w piśmie drukowem w celu złośliwych napaści na podatnika, na komisyę podatkową lub na jej członka, staje się winnym przekroczenia, względnie, w razie popełnienia tego przestępstwa drukiem, występku i ma być ukarany aresztem do sześciu miesięcy lub grzywną aż do 2000 K.

Ściganie następuje tylko na wniosek rządu, odnośnego podatnika lub jednego z członków komisyi.

Przedawnienie.

§ 251.

Karygodność czynów i zaniechań, wymienionych w §§ 239., 240., 243. i 247., gaśnie przez przedawnienie, jeżeli winnego nie pociągnięto do odpowiedzialności w przeciągu pięciu lat po upływie tego roku podatkowego, w którym popełniono karygodny czyn lub zaniechanie.

Przedawnienie przerywa się przez nowy karygodny czyn lub zaniechanie w rodzaju, oznaczonym w wymienionych poprzednio paragrafach. W tym wypadku nie następuje przedawnienie wcześniejszego występku przed przedawnieniem ostatniego występku. Przedawnienie następuje jednak w każdym razie co do tych występków, których w przeciągu dziesięciu lat po upływie tego roku, w którym popełniono czyn karygodny lub zaniechanie, nie ścigano przez wezwanie lub przesłuchanie podatnika jako obwinionego.

Postępowanie.

§ 256.

Postępowanie co do czynów karygodnych, wymienionych w §§ 242., 246. i 248., należy do zwyczajnych sądów, właściwych dla występków, względnie przekroczeń.

Orzeczenia karne co do czynów karygodnych, wymienionych w §§ 239., 240., 243. i 247., mają z podaniem powodów wydawać władze podatkowe pierwszej instancyi właściwe ze względu na odnośny rodzaj podatku. Minister skarbu może jednak kilka podatkowych okręgów wymiarowych złączyć w jeden okrąg karno-podatkowy i wyznaczyć dla całego tego okręgu jedną tylko ze znajdujących się w tymże okręgu władz podatkowych do przeprowadzania dochodzeń karnych i do wydawania orzeczeń karnych co do wymienionych wyżej czynów karygodnych. Również upoważniony jest Minister skarbu z ważnych powodów wydelegować także inną władzę podatkową pierwszej instancyi do przeprowadzenia rozprawy karnej i wydania orzeczenia karnego, a to w szczególności wtedy, jeżeli ten sam czyn karygodny zarzucono kilku obwinionym, albo też temu samemu obwinionemu zarzucono kilka czynów karygodnych, które uzasadniałyby rozmaite miejscowe właściwości, albo jeżeli tego wymaga ewentualnie wzgląd na brak objektywności.

Władza, powołana do przeprowadzenia postępowania karnego, ma wymierzyć dodatkowy podatek.

Orzeczenia karne co do czynów karygodnych, wymienionych w § 249., ma wydawać władza podatkowa pierwszej instancyi w siedzibie dotyczącej komisyi.

Kary porządkowe nakłada ten sam organ, który je zagroził.

§ 258.

Wydanie orzeczenia karnego przez władzę podatkową ma — pominąwszy wypadki, wymienione w § 250., i osobno wyliczone w niniejszej ustawie wyjątki — poprzedzić przynajmniej jednorazowe przesłuchanie obwinionego, któremu należy przedstawić wszystkie powody podejrzenia, którymi władza podatkowa rozporządza. Celem oświadczenia się na te powody podejrzenia należy udzielić obwinionemu na żądanie, jednak tylko raz, 14-dniowego terminu.

Obwinionemu przysługuje prawo:

a) wyręczać się adwokatem lub inną do zastępstwa ustawowo upoważnioną osobą, którą należy na jego żądanie w czasie, gdy tok dochodzeń na to zezwala, w każdym zaś razie przed ukończeniem dochodzeń, do rozprawy dopuścić i która to osoba jest upoważniona stawiać w zastępstwie obwinionego wnioski dowodowe;

b) proponować na oznaczone ważne dlań pytania przesłuchanie świadków, znawców i informatorów i postawić wniosek o ich przesłuchanie pod przysięgą, o czem ma rozstrzygać władza podatkowa. Bliższe postanowienia należy wydać w drodze rozporządzenia;

c) żądać konfrontacyi ze świadkami, rzeczoznawcami i informatorami; to ostatnie jednak tylko o tyle, o ile ponownemu ich przesłuchaniu u władzy podatkowej nie stoi na zawadzie jedna z przeszkód, wymienionych w § 252., l. 1, procedury karnej z dnia 23. maja 1873., Dz. u. p. Nr. 119;

d) żądać w każdym czasie okazania znajdujących się u władzy podatkowej dokumentów, jakoteż wglądać do protokołów i wszystkich innych aktów oraz brać z nich odpisy, a to w czasie, gdy tok dochodzeń na to zezwala, w każdym razie jednak przed ukończeniem dochodzeń w terminie, wystarczającym do stawiania ewentualnych wniosków dowodowych. Wewnętrzne akta urzędowe można wyłączyć od wglądu. Bliższe postanowienia w tym względzie należy wydać w drodze rozporządzenia;

e) po ukończeniu dochodzeń, o czem należy go zawiadomić, wnieść obronę pisemnie lub podać ustnie do protokołu. Celem wniesienia tej obrony należy udzielić 14-dniowego terminu, który z ważnych powodów może być przedłużony.

W celu uzasadnienia orzeczenia wolno powołać się tylko na takie dokumenta, na takich świadków, informatorów, rzeczoznawców i inne środki dowodowe, co do których przestrzegano postanowień poprzednich ustępów niniejszego paragrafu.

O tych przysługujących podatnikowi uprawnieniach należy go pouczyć a udzielenie tego pouczenia zanotować w protokole rozprawy.

O ileby zeznania świadków i informatorów lub opinia rzeczoznawców nie były już przedtem przysięgą stwierdzone, jest władza podatkowa upoważniona zażądać przesłuchania tych osób pod przysięgą przez właściwy sąd powiatowy miejsca zamieszkania. Również jest władza podatkowa uprawniona, jeżeli czyn karygodny dotyczy podatku dochodowego, wezwać podatnika do przedłożenia ksiąg, zapisków i alegatów w rozmiarze, oznaczonym w § 222., i w sposób tamże określony. W tym celu jednak należy zasięgnąć upoważnienia krajowej władzy skarbowej, która ma o tem rozstrzygać w senacie złożonym z 3 członków, z których jeden jest urzędnikiem sędziowskim przez wyższy sąd krajowy ustanowić się mającym, dalszy zaś wybranym członkiem komisyi apelacyjnej, mającym się wyznaczyć przez jej przewodniczącego.

W wypadku, gdy władza podatkowa uzna za stosowne z powodu zaniechania, wymienionego w § 243., nałożyć tylko grzywnę do 40 K (§ 244., ustęp 3.), można tę karę orzec bez poprzedniego postępowania.

Jeżeli na rozprawie przed komisyą okazano podatnikowi dokumenta lub przesłuchano w jego obecności świadków, informatorów i rzeczoznawców, to czynności tych nie potrzebuje władza podatkowa powtarzać.

§ 259.

Jeżeli podatnik nie uczyni zadość wystosowanemu do niego w postępowaniu karnem wezwaniu, w którem cel tegoż ma być wyraźnie oznaczony, to należy je powtórzyć z tem zagrożeniem, że w razie ponownego nieusprawiedliwionego niejawienia się nastąpiłoby wydanie orzeczenia karnego na podstawie materyału, którym władza rozporządza, przy analogicznem zastosowaniu postanowień § 213.

Jeżeli i to wezwanie pozostanie bez skutku, ma władza podatkowa przystąpić do wydania orzeczenia karnego.

W ten sam sposób należy postąpić, jeżeli podatnik nie uczyni zadość jakiemuś wezwaniu w toku dalszego postępowania doń wystosowanemu lub żądaniu udzielenia wyjaśnień albo też zaniedba zadość uczynić wezwaniu do zezwolenia na wglądnięcie do ksiąg.

Jeżeli obwiniony z powodu nieobecności doznaje trwałej przeszkody w jawieniu się, to wolno władzy podatkowej także wezwać go w ten sam sposób, aby jej wymienił zastępcę, z którym należy postępowanie karne przeprowadzić; zaniechanie wymienienia zastępcy należy traktować na równi z nieusprawiedliwionem niejawieniem się obwinionego. Te same postanowienia mają obowiązywać, gdy obwiniony zachoruje a jego zasłabnięcie według świadectwa lekarza urzędowego stoi wprawdzie na przeszkodzie osobistemu jawieniu się, jednak nie wyklucza odpowiedniego poinformowania zastępcy.

§ 260.

Przeciw orzeczeniu karnemu jakoteż przeciw wymiarowi dodatkowego podatku dopuszczalny jest rekurs do krajowej władzy skarbowej.

Władza ta ma rozstrzygać rekursy przeciw orzeczeniom karnym (z wyjątkiem rekursów przeciw karom porządkowym) w senacie orzekającym, złożonym z pięciu członków, pomiędzy którymi musi być przynajmniej dwóch urzędników sędziowskich i jeden asesor obywatelski. Podatnikowi należy na jego żądanie udzielić prawa bliższego ustnego wywodu jego rekursu przed tym senatem orzekającym osobiście a także za przybraniem adwokata. Przytem jednak jest niedopuszczalne przytaczanie nowych faktów lub środków dowodowych. Przeciw orzeczeniom krajowej władzy skarbowej przysługuje stronie zażalenie do Trybunału administracyjnego.

Wykonanie orzeczeń karnych należy odroczyć aż do ostatecznego rozstrzygnięcia w postępowaniu administracyjnem; jednak władza podatkowa może zarządzić zabezpieczenie kwoty kary, skoro tylko orzeczenie pierwszej instancyi doręczono obwinionemu.

§ 260 *a*.

Asesora obywatelskiego i jego zastępcę mianuje Minister skarbu na przeciąg czterech lat.

Urzędników państwowych w czynnej służbie, byłych urzędników skarbowych i osób, pozostających w cesarskiej służbie dworskiej, nie można zamianować asesorami obywatelskimi.

Krajowy dyrektor skarbu (dyrektor skarbu) lub jego zastępca jako przewodniczący senatu orzekającego ma odebrać od asesora obywatelskiego (zastępcy) przy rozpoczęciu się jego urzędowania następującą przysięgę:

„Przysięgam Bogu Wszechmogącemu i Wszechwiedzącemu, że przy rozprawach senatu orzekającego będę rozstrzygał bez względu na osobę bezstronnie, według najlepszej wiedzy i sumienia i zachowam w najściślejszej tajemnicy wszystko to, o czem się dowiem podczas rozpraw w ogóle, w szczególności o stosunkach podatników; tak mi Boże dopomóż.“

Osoby, które uważają złożenie przysięgi ze względu na swoje wyznanie religijne za niedozwolone, mają zamiast przysięgi złożyć przyrzeczenie, odpowiadające ich wyznaniu religijnemu.

Po złożeniu przysięgi oznajmia przewodniczący asesorowi obywatelskiemu powody, które wyłączają asesora obywatelskiego od współdziałania i rozstrzygania przy rozprawach.

Powody te są:

1. jeżeli asesor obywatelski pozostaje do strony lub jej zastępcy w takim stosunku osobistym, który po myśli §§ 25. i 194. wyłącza członka komisyi od obrad i powzięcia uchwały;

2. jeżeli z uwolnienia lub zasądzenia strony ma się spodziewać korzyści lub szkody;

3. jeżeli w odnośnej sprawie występował jako donosiciel lub zastępca strony, jakoteż jeżeli był przesłuchany jako świadek, rzeczoznawca lub informator.

O podniesionych powodach wyłączenia rozstrzyga przewodniczący senatu orzekającego.

Rozdział VI.,

zawierający postanowienia ogólne.

Wnoszenie zeznań i składanie deklaracyi.

§ 262.

Zeznania i deklaracye, które podatnicy mają wnosić po myśli niniejszej ustawy w celu ich opodatkowania, winien własnowolny podatnik z reguły osobiście składać i podpisywać.

Ustawowe deklaracye mają składać za niewłasnowolne osoby ich prawni lub przez władzę ustanowieni zastępcy, za protokołowane firmy osoby, uprawnione według postanowień kodeksu handlowego do podpisywania firmy, za korporacye i t. d. członkowie przełożeństwa według statutu do tego uprawnieni.

Do czasokresów, unormowanych w niniejszej ustawie lub wyznaczonych przez władzę, stosują się postanowienia § 2., ustęp 2. i 3., ustawy z dnia 19. marca 1876., Dz. u. p. Nr. 28., co do biegu pocztowego, jakoteż co do rozpoczęcia się i ukończenia czasokresów.

Doręczenia.

§ 267.

Doręczenie wydać się mających według niniejszej ustawy wezwań, rezolucyi, zarządzeń i orzeczeń, w szczególności zaś nakazów płatniczych uskutecznia się albo bezpośrednio przez organa władzy albo przez zwierzchność gminną lub przez pocztę.

Doręczenie to ma nastąpić albo do własnych rąk adresata lub do rąk jego pełnomocnika (§ 264.) za potwierdzeniem odbioru. Jeżeli adwokata lub notaryusza, któremu jako pełnomocnikowi należy doręczyć, nie zastano w jego kancelaryi, to może doręczenie nastąpić do rąk każdego tamże obecnego, organowi doręczającemu znanego funkcyonaryusza albo sługi tego adwokata lub notaryusza.

Jeżeli osoba, do której rąk można doręczenie ważnie uskutecznić, odmówi przyjęcia doręczyć się mającego pisma, to należy pismo to pozostawić na miejscu doręczenia. Pozostawienie to ma skutek doręczenia.

Dla podatników, których miejsce zamieszkania i pobyt jest nieznany, jakoteż dla tych adresatów, którym doręczyć się mającego pisma nie można było doręczyć ani przez pocztę ani też w inny sposób przy dwurazowem przynajmniej usiłowaniu doręczenia, należy złożyć to pismo u naczelnika gminy miejsca przypisania podatku, względnie u przełożonego wyłączonego obszaru dworskiego za potwierdzeniem przez tegoż odbioru; to złożenie ma naczelnik ten, względnie przełożony ogłosić w sposób w tem miejscu używany z wezwaniem, że celem podjęcia pisma mają się adresaci zgłosić u naczelnika gminy lub u przełożonego wyłączonego obszaru dworskiego.

Doręczenie uważa się za uskutecznione, jeżeli od czasu ogłoszenia upłynęły cztery tygodnie. Jeżeli jednak udowodni się, że doręczenie do rąk adresata bez jego zawinienia rzeczywiście nastąpiło dopiero w późniejszym czasie, uważa się doręczenie za uskutecznione ze skutkiem prawnym dopiero w tym późniejszym czasie, nigdy jednak nie później, niż w sześć miesięcy po ogłoszeniu.

Obowiązek udzielania wiadomości organom wymiarowym.

§ 269.

Każdy jest obowiązany sumiennie dostarczać zażądanych od niego na podstawie niniejszej ustawy przez władze podatkowe, względnie komisye wyjaśnień i wykazów, potrzebnych do uzupełnienia lub sprostowania złożonych przezeń deklaracyi, zeznań

i doniesień, jakoteż w sprawie opodatkowania innych osób złożyć na żądanie świadectwo lub zeznawać jako rzeczoznawca.

Zeznań w charakterze świadka lub rzeczoznawcy mogą odmówić tylko osoby, wymienione w § 152. procedury karnej z dnia 23. maja 1873, Dz. u. p. Nr. 119, inne osoby jednak tylko co do takich pytań, na które odpowiedź spowodowałaby dla nich lub dla osoby, do której zostają w jednym ze stosunków w § 152. l. 1., procedury karnej oznaczonych, bezpośrednią i stosunkowo znaczną szkodę prawno-majątkową, lub ściągnęłaby na nich hańbę albo niebezpieczeństwo karno-sądowego ścigania lub ścigania z powodu przestępstwa podatkowego lub dochodowo-skarbowego albo też naruszyłaby ciążący na świadku lub znawcy uznany przez państwo obowiązek zachowania tajemnicy lub zdradziłaby tajemnicę sztuki albo przemysłu.

Osób, które u podatnika służą lub służyły, nie można bez jego zgody przesłuchiwać jako informatorów lub rzeczoznawców.

Wglądanie do ksiąg przedsiębiorstwa i ksiąg gospodarczych.

§ 272.

Wgląd do ksiąg przedsiębiorstwa i ksiąg gospodarczych podatnika ma oprócz wypadków, wymienionych w §§ 222. i 258., nastąpić wówczas, jeżeli podatnik ten wgląd ofiaruje a władza wymiarowa lub komisya nie uzna jego zeznań bez uskutecznienia tego wglądu za wiarogodne. Podatnik ma dokładnie oznaczyć fakta, które przez wgląd do ksiąg mają być udowodnione, w przeciwnym razie zaofiarowany przez niego dowód nie musi być uwzględniony. Dla tego przez podatnika zaofiarowanego wglądu do ksiąg obowiązują, o ile w następnych paragrafach nie wydaje się odmiennych postanowień, te same reguły, jakie obowiązują dla zarządzonego wglądu do ksiąg.

§ 273.

Wglądu do ksiąg, zaofiarowanego po myśli § 272. przez podatnika, ma dokonać w obecności podatnika lub jego pisemnie umocowanego zastępcy (§ 264.) przewodniczący właściwej komisyi szacunkowej albo urzędnik państwowy, zaopatrzony w pisemne polecenie przewodniczącego lub władzy podatkowej, albo wreszcie, jeżeli władza podatkowa i podatnik zgodzą się na osobę członka komisyi, nie będącego urzędnikiem państwowym, tenże członek komisyi.

Wglądu do ksiąg, zarządzonego po myśli postanowień §§ 222. i 258., ustęp 5., ma w obecności podatnika lub jego ustawowego lub umocowanego zastępcy (§§ 259. i 264.) dokonać obeznany z przepisami prawno-podatkowymi i z prowadzeniem ksiąg urzędnik państwowy, wyznaczyć się mający przez przewodniczącego komisyi apelacyjnej i zaopatrzony przezeń w pisemne polecenie. O ile podatnika wezwano w postępowaniu odwoławczem do zezwolenia na wgląd do ksiąg, jest on uprawniony w przeciągu pięciu dni po otrzymaniu tego wezwania zażądać od przewodniczącego komisyi apelacyjnej, aby wglądu do ksiąg nie przeprowadzał urzędnik, który ma swoją siedzibę urzędową w obrębie okręgu właściwej dla podatnika komisyi szacunkowej.

Przybranie znawcy biegłego w prowadzeniu ksiąg i zaprzysiężonego tłumacza jakoteż urzędowych sił pomocniczych jest dozwolone według uznania właściwej władzy lub komisyi (§§ 176. i 256.). Osoby te mają zachować w ścisłej tajemnicy stosunki podatnika, które dojdą do ich wiadomości przy sposobności wglądnięcia do ksiąg, i muszą, jeżeli już jako urzędnicy państwowi nie są zaprzysiężeni, ślubować dopełnienie tego zobowiązania przez podanie ręki w miejsce przysięgi. Osobom tym należy wyraźnie zwrócić uwagę na postanowienia karne § 246. Przy wyborze znawcy biegłego w prowadzeniu ksiąg należy wziąć pod rozwagę jego znajomość stosunków odnośnej kategoryi dochodu.

Przeciw przybraniu takich osób, które z przedsiębiorstwem podatnika konkurują, jakoteż przeciw przybraniu funkcyonaryuszy tychże osób może podatnik wnieść zarzuty. Takie zarzuty rozstrzyga ostatecznie władza lub komisya (§§ 176., względnie 256.) po uwzględnieniu wszystkich okoliczności danego wypadku.

Także podatnikowi przysługuje prawo przybrać sobie na własne koszta męża zaufania i znawcę biegłego w prowadzeniu ksiąg, wybranego z listy, prowadzonej przy sądzie handlowym (sądzie handlowym i morskim, sądzie krajowym, sądzie obwodowym).

§ 274.

Wgląd do ksiąg przedsiębiorstwa ma się odbyć w razie obszernych dochodzeń lub innych uwzględnienia godnych okoliczności wedle wyboru podatnika albo w lokalnościach przemysłowych, względnie w mieszkaniu podatnika albo w lokalach urzędowych właściwej władzy, względnie komisyi (§§ 176. i 256.).

Zresztą należy wgląd do ksiąg przeprowadzić z reguły w wspomnianych lokalach urzędowych.

Jeżeli chodzi o zapiski i dokumenta, których podatnik potrzebuje do wykonywania swego zawodu

lub przemysłu, to musi się dać podatnikowi możność odpowiedniego korzystania z tych zapisków i dokumentów podczas godzin wykonywania interesu.

Dzień przeprowadzenia dowodu i nazwiska osób przybrać się mających (§ 273., ustęp 3.) przez organ, któremu poruczono przeprowadzenie wglądu do ksiąg, należy podać podatnikowi do wiadomości przynajmniej na ośm dni naprzód. Przewidziane w pierwszym ustępie prawo wyboru miejsca przeprowadzenia dowodu, jakoteż przewidziane w § 273., ustęp 4., prawo wniesienia zarzutów przeciw osobom znawców ma podatnik wykonać w przeciągu pięciu dni po doręczeniu powyższego zawiadomienia.

§ 276.

Co do wyniku wglądnięcia do ksiąg należy spisać protokół, w którym należy przedewszystkiem uwidocznić zawarte w przedłożonych do wglądu księgach i zapiskach wpisy, odnoszące się do faktów ustalić się mających przez wglądnięcie do ksiąg. Również należy wciągnąć do tego protokołu wyjaśnienia i wiadomości, udzielone przez podatnika lub jego zastępcę, ustalenia dokonane na jego żądanie jakoteż szczegóły co do zewnętrznego stanu ksiąg i zapisków, wreszcie okoliczności, mające znaczenie dla wiarogodności tych ksiąg i zapisków.

W protokole należy uwidocznić odmówienie przedłożenia ksiąg, zapisków lub dokumentów albo twierdzenie podatnika, że zażądanych od niego zapisków nie prowadzi, względnie ich nie posiada, a to wraz z okolicznościami, któremi podatnik usiłuje to twierdzenie uprawdopodobnić. Jeżeli podatnik, ewentualnie przybrani rzeczoznawcy lub też wymieniony po nazwisku mąż zaufania (§ 273.) życzą sobie podać do protokołu uwagi, należy je również umieścić. W szczególności przysługuje podatnikowi prawo zażądania w protokole udzielenia najwyżej 14-dniowego terminu do wniesienia obszerniejszego oświadczenia się co do uzyskanego przez wyniki wglądu do ksiąg materyału wraz z ewentualnem orzeczeniem rzeczoznawców. Zawiadamiając komisyę o wyniku uskutecznionego wglądu do ksiąg nie należy wymieniać nazwisk klientów, źródeł nabycia i odbiorców. Jeżeli jednak organ, przeprowadzający wgląd do ksiąg, zakwestyonował pewne wpisy lub dokumenty w takim kierunku, iż dla rozstrzygnięcia mocy dowodowej wpisu stała się potrzebną znajomość nazwisk, natenczas należy także te nazwiska umieścić w tem zawiadomieniu. Na żądanie podatnika należy jednak w tym wypadku jakoteż w razie, jeżeli chodzi w ogóle o pewne oznaczone fakty, których udzielenie do wiadomości pełnej komisyi naraziłoby na szwank zdolność konkurencyjną podatnika albo spowodowałoby dla niego w ogóle oczywistą szkodę, uwiadomić o wyniku uskutecznionego wglądu do ksiąg (§ 277.) najpierw wydział utworzyć się mający z analogicznem zastosowaniem § 211., który ma następnie swoją opinię o mocy dowodowej tego zakwestyonowanego wpisu przedłożyć pełnej komisyi bez wymieniania nazwisk.

Wszystkie osoby, biorące udział w przeprowadzeniu dowodu z ksiąg i w ocenie jego mocy dowodowej, winny zachować w ścisłej tajemnicy nazwiska klientów, źródła nabycia i nazwiska odbiorców.

§ 277.

Komisya apelacyjna albo też właściwa w postępowaniu karnem władza podatkowa, która zarządziła przedłożenie ksiąg, zapisków i dokumentów, może, jeżeli zawarte w protokole ustalenia nie wystarczają do wyjaśnienia możliwych wątpliwości, zarządzić uzupełnienie albo powtórzenie wglądu do ksiąg. Każde takie zarządzenie wymaga ponownego powzięcia uchwały w sposób, przewidziany w §§ 222. i 258., ustęp 5. Do uchwały komisyi, zarządzającej powtórzenie wglądu do ksiąg, jest wymagana większość dwóch trzecich. Jeżeli podatnik oświadczy, że poszczególne pozycye w swoich księgach i zapiskach z uwagi na ciążący na nim względem osób trzecich zawodowy obowiązek zachowania tajemnicy może tylko z wyłączeniem nazwisk odnośnych osób okazać organowi, przeprowadzającemu wgląd do zapisków i ich badanie, to nie należy tego traktować na równi z odmówieniem zezwolenia na wgląd, jeżeli przedłożone księgi i zapiski po ocenieniu wszystkich okoliczności danego wypadku okażą się wiarogodnemi.

Jeżeli podatnik prowadzi księgi handlowe według przepisów ustawy handlowej a komisya lub właściwa w postępowaniu karnem władza podatkowa na podstawie przeprowadzonego postępowania nabrała przekonania o należytem prowadzeniu tych ksiąg, należy co do objętego prowadzonemi księgami ruchu przedsiębiorstwa przyjąć fakty, ustalone przez wgląd do ksiąg, za udowodnione, o ile prawdziwość tych faktów nie zostanie odparta faktami w inny sposób udowodnionymi lub też wykaże się nieprawdziwość innych ważniejszych zaksiążkowań albo alegatów książkowych.

Jeżeli podatnik nie prowadzi wprawdzie pełnej buchalteryi, jednak prowadzi poszczególne księgi lub zapiski, należy, o ile one okażą się wystarczającemi do ocenienia czystego przychodu, analogicznie zastosować postanowienia drugiego ustępu.

Wynik ocenienia dowodu z ksiąg należy z podaniem powodów oznajmić podatnikowi równocześnie z orzeczeniem, wydanem w samej sprawie.

§ 278.

Jeżeli z przeprowadzonego wglądu do ksiąg przedsiębiorstwa (ksiąg gospodarczych) okazała się nieprawdziwość zeznanych przez podatnika istotnych szczegółów, można nałożyć na niego do zwrotu powstałe przez przeprowadzenie wglądu do ksiąg szczególne koszta. Z tego upoważnienia należy tylko wyjątkowo korzystać, a mianowicie wtedy, jeżeli wgląd do ksiąg zaofiarowano z oczywistem nadużyciem, albo jeżeli odwołanie wniesiono z pieniactwa albo jeżeli wydano orzeczenie karne według § 241., ustęp 1., 2., i § 244., ustęp 1., 2.

Przeciw orzeczeniu władzy podatkowej, nakładającemu zwrot kosztów, przysługuje podatnikowi rekurs do krajowej władzy skarbowej, przeciw tego rodzaju orzeczeniu komisyi odwołanie do komisyi apelacyjnej, względnie do krajowej komisyi podatku zarobkowego. Jeżeli takie orzeczenie wydała komisya apelacyjna, przysługuje podatnikowi rekurs do Ministerstwa skarbu.

Naczelne kierownictwo wymiaru.

§ 281.

Naczelne kierownictwo wymiaru wszystkich podatków w niniejszej ustawie unormowanych należy do Ministra skarbu.

Na wniosek władz lub podatników może Minister skarbu z ważnych powodów wydelegować do przeprowadzenia wglądu do ksiąg, postępowania wymiarowego lub karnego zamiast komisyi według ogólnych norm właściwej także inną komisyę szacunkową, względnie władzę podatkową.

Wnoszenie środków prawnych.

§ 282.

Do wszystkich w niniejszej ustawie wymienionych środków prawnych stosują się postanowienia ustawy z dnia 19. marca 1876, Dz. u. p. Nr. 28, o ile czegoś przeciwnego wyraźnie nie zarządzono.

W tych wypadkach, dla których w niniejszej ustawie przyznane jest prawo odwołania się do drugiej instancyi, kończy się postępowanie odwoławcze w drugiej instancyi. Odwołanie do trzeciej instancyi przysługuje w tych wypadkach, w których prawo to w niniejszej ustawie jest wyraźnie przyznane.

Przedawnienie.

§ 284.

Co do wszystkich w niniejszej ustawie unormowanych podatków obowiązują postanowienia ustawy z dnia 18. marca 1878, Dz. u. p. Nr. 31, dotyczące przedawnienia podatków bezpośrednich.

Komisye podatku zarobkowego, komisye szacunkowe i apelacyjne należy po myśli co dopiero wspomnianej ustawy uważać za równe władzom skarbowym.

Jeżeli wymiar wskutek dodatkowo wyszłych na jaw okoliczności okaże się za nizki, należy zastosować dwuletni czasokres przedawnienia, ustanowiony w § 3. powyższej ustawy co do nieprawidłowo wymierzonych danin; jeżeli zaś nieprawidłowy wymiar nastąpił wskutek zaniedbania obowiązku przez stronę, wchodzą w zastosowanie postanowienia § 2. powołanej ustawy.

Przedawnienie prawa wymiaru następuje jednak bezwzględnie, jeżeli władza w przeciągu dziesięciu lat od upływu okresu wymiarowego, do którego podatek się odnosi, nie podjęła żadnej czynności urzędowej w celu wymiaru i nie podała jej do wiadomości strony.

Przestrzeganie wzajemności.

§ 285.

Minister skarbu jest upoważniony co do powinności podatkowej takich osób i źródeł podatku, które pod względem podatkowym podlegają zwierzchnictwu kilku państw, celem uniknięcia podwójnych opodatkowań, celem uzyskania traktowania, odpowiadającego zasadom wzajemności (reciprocitas), względnie celem przeprowadzenia zarządzeń odwetowych (retorsyi) wydać zarządzenia i zawrzeć umowy odmienne od postanowień niniejszej ustawy.

Ogólne zarządzenia tego rodzaju należy ogłaszać w Dzienniku ustaw państwa.

Przywrócenie do stanu poprzedniego.

§ 286.

Jeżeli podatnik wskutek wydarzeń elementarnych lub wskutek innego wydarzenia, nie dającego się z góry przewidzieć albo występującego w sposób nie dający się odwrócić, doznał przeszkody w dotrzymaniu terminu do wniesienia środka prawnego w postępowaniu wymiarowem, odwoławczem lub rekursowem, albo jeżeli podatnik lub jego pełnomocnik bez swego zawinienia nie otrzymał wiadomości o tego rodzaju terminie, to jest on uprawniony do postawienia wniosku o przywrócenie do poprzedniego stanu.

Wniosku restytucyjnego nie można opierać na okolicznościach, które uznano już za niewystarczające do przyzwolenia podatnikowi z powodu nich przedłużenia zaniedbanego terminu.

Wniosek restytucyjny należy z przytoczeniem uzasadniających go faktów i środków dowodowych na te fakta, jakoteż wraz z dodatkowem wniesieniem zaniedbanego środka prawnego przedstawić w przeciągu dwóch tygodni po usunięciu przeszkody u władzy właściwej dla założenia wniesionego dodatkowo środka prawnego.

Po upływie sześciu miesięcy, licząc od ukończenia się zaniedbanego terminu, nie jest już dopuszczalny wniosek o restytucyę.

Wniosek ten rozstrzyga władza, której przysługuje rozstrzygnięcie zaniedbanego środka prawnego.

Artykuł II.

Po ogłoszeniu niniejszej ustawy nie można na niekorzyść podatnika uskuteczniać dodatkowych zmian w prawomocnie dokonanych wymiarach, ani też wdrażać dodatkowych nowych wymiarów powszechnego podatku zarobkowego, podatku rentowego, podatku dochodowego, podatku pensyjnego, taksy wojskowej i podatku budynkowego za czas przed ogłoszeniem niniejszej ustawy, ani też nie można już wdrażać dochodzeń karnych co do tych podatków za oznaczony wyżej okres czasu przeciw podatnikowi i jego pełnomocnikowi, jakoteż przeciw osobom, biorącym udział w oszacowaniu jego dochodu lub obowiązanym do jakiegoś doniesienia albo potwierdzenia zeznań.

Karno-podatkowe dochodzenia, które w chwili ogłoszenia niniejszej ustawy jeszcze wiszą, zastanawia się bez wydania orzeczenia karnego, jeżeli obwiniony w przeciągu 60 dni po ogłoszeniu niniejszej ustawy na wezwanie sprostuje zgodnie z prawdą swoje zeznania, względnie wniesie deklaracyę (doniesienie, zeznanie), do której jest obowiązany. W tych wypadkach należy przypisać jedynie dodatkowy podatek (§ 256., ustęp 3.).

Jeżeli władza podatkowa pierwszej instancyi wydała już orzeczenie karne a obwiniony przeciw orzeczeniu co do winy wniósł rekurs, którego jeszcze nie rozstrzygnięto, to ma nastąpić złagodzenie nałożonej kary, jeżeli podatnik na wezwanie w przeciągu stosownego terminu cofnie środek prawny i sprostuje zgodnie z prawdą swoje zeznania. Zarząd skarbowy ma w takich wypadkach w drodze złagodzenia kary, uwzględniając zachodzące stosunki, wyznaczyć karę podatkową w granicach jedno- do dwukrotnej wysokości kwoty, o którą podatek ukrócono lub na ukrócenie narażono.

Zeznań, doniesień i deklaracyi, wniesionych dla wymiaru powszechnego podatku zarobkowego, podatku rentowego, podatku dochodowego albo podatku budynkowego za rok podatkowy 1914 i za lata następne, jakoteż wyników uskutecznionych ewentualnie w toku dotyczącego postępowania wglądów do ksiąg, nie można zużytkować celem dokonania jeszcze nie uskutecznionych wymiarów, celem wdrożenia dodatkowych wymiarów lub dochodzeń karnych co do jakiejkolwiek publicznej daniny za czas przed dniem 1. stycznia 1914.

Z postanowień poprzednich ustępów nie mogą korzystać za ostatnie trzy lata przed wejściem w życie niniejszej ustawy ci podatnicy, którzy zostaną ukarani za popełnione po ogłoszeniu niniejszej ustawy przestępstwo podatkowe w myśl § 241., ustęp 1., 2., lub § 244. ustęp 1., 2., ustawy z dnia 25. października 1896, Dz. u. p. Nr. 220, albo po myśli § 11. patentu o podatku budynkowym z dnia 23. lutego 1820.

Artykuł III.

Zaprowadzenie osobnej opłaty od poborów członków dyrekcyi, rady nadzorczej i zawiadowczej spółek akcyjnych i spółek komandytowych na akcye (opłata od tantyem).

Od poborów, które członkowie dyrekcyi, rady nadzorczej i zawiadowczej (rada generalna, rada administracyjna, kuratoryum itp.) spółek akcyjnych lub spółek komandytowych na akcye w tym charakterze pod jakąkolwiekbądź nazwą otrzymują, należy, począwszy od roku podatkowego 1914, opłacać 10procentową opłatę, którą te spółki mają na rachunek skarbu państwa potrącać przy wypłacie poborów odbiorcom i odsyłać do kasy państwowej.

Jeżeli jednak takie osoby ustanowiono za kontraktem służbowym kierującymi dyrektorami ze stałemi płacami, to kontraktowe pobory, wypłacane tym osobom w charakterze, wymienionym w pierwszym ustępie, przez spółkę, w której służbie pozostają, podlegają nie opłacie od tantyem, lecz podatkowi pensyjnemu.

Jeżeli ogólna suma wypłacanych przez spółkę poborów jest mniejsza niż 5000 K, odpada uiszczenie opłaty.

Do tej opłaty stosują się analogicznie postanowienia §§ 133. do 136., jakoteż § 238., ustęp 1. i 2., wreszcie postanowienia piątego i szóstego rozdziału ustawy o podatkach osobistych.

Pobory, dotknięte tą opłatą, nie podlegają podatkowi pensyjnemu. Wymienione wyżej postano-

wienia nie naruszają opodatkowania według drugiego rozdziału spółek, wypłacających wspomniane w ustępach 1. i 2. pobory.

Artykuł IV.

Niniejsza ustawa wchodzi w życie tylko wtedy, jeżeli także ustawa o przekazywaniach i nowela do ustawy o podatku od wódki uzyskają moc obowiązującą.

Postanowienia artykułów I. i III. zastosuje się więc do wymiaru podatku za rok 1914 i lata następne. Artykuł II. wchodzi w życie z ogłoszeniem niniejszej ustawy.

Artykuł V.

Upoważnia się Rząd do przeprowadzenia w drodze rozporządzenia zmian, wynikających z podwyższenia wolnego od podatku dochodowego dochodu z kwoty 1200 K na kwotę 1600 K, w ustawie z dnia 10. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 30, którą zmieniono kilka postanowień ustawy z dnia 13. czerwca 1880, Dz. u. p. Nr. 70, o taksie wojskowej, o funduszu taks wojskowych i o wspieraniu potrzebujących pomocy rodzin osób powołanych do wojska przy mobilizacyi, lub w innych ustawach.

Artykuł VI.

Wykonanie niniejszej ustawy poruczam Memu Ministrowi skarbu, który co do artykułu V. ma porozumieć się z interesowanymi Ministrami.

Wiedeń, dnia 23. stycznia 1914.

Franciszek Józef włr.

Stürgkh włr. **Engel** włr.

14.

Ustawa z dnia 23. stycznia 1914,

dotycząca uregulowania na nowo przekazywań z zasobów państwowych na rzecz funduszów krajowych królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych oraz zniżenia wymiaru podatków realnych.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam, co następuje:

§ 1.

Przekazywanie podatku od wódki.

1. Za czas od dnia rozpoczęcia się mocy obowiązującej stóp podatku od wódki, podwyższonych nowelą o podatku od wódki, aż do dnia 31. grudnia 1917 przekazuje się na rzecz funduszów krajowych królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych 70 halerzy od każdego litra alkoholu z ilości wódki, opodatkowanej w tym czasie na obszarze obowiązywania niniejszej ustawy, oraz podatek dodatkowy, wpływający na podstawie noweli o podatku od wódki. Gdyby jednakowoż reszta, pozostająca z całego przychodu z podatku od wódki w poszczególnych latach, po potrąceniu sumy, wynikającej z tego przekazywania, wyniosła mniej niż 78 milionów koron, to przekazywanie za odnośny rok ma się ograniczać do tej części przychodu z podatku od wódki, która przewyższa tę kwotę. Za rok 1914 należy do tego obliczenia wciągnąć przekazanie podatku od wódki, przypadłe na rzecz funduszów krajowych za czas od dnia 1. stycznia aż do czasu obowiązywania podwyższonych stóp podatku.

Przez przychód z podatku od wódki rozumie się przychód brutto z produkcyjnego podatku od wódki, konsumcyjnego podatku od wódki oraz dodatkowego podatku od wódki po potrąceniu zwrotów należytości i restytucyi.

2. Z przekazania, przypadającego na rzecz funduszów krajowych za czas od rozpoczęcia się obowiązywania podwyższonych stóp podatku aż do dnia 31. grudnia 1914, rozdziela się $^{35}/_{54}$ według klucza *A*, $^{10}/_{54}$ według klucza *B*, resztę zaś według klucza *C*. Następnie będzie się rozdzielało z każdej rocznej kwoty przekazania podatku od wódki 35 milionów koron według klucza *A*, 10 milionów koron według klucza *B*, resztę zaś według klucza *C*.

Niezależnie od powyższych przekazywań przekazuje się z przychodu z podatku od wódki, pozostającego państwu, w każdym roku począwszy od roku 1914 do 1917 włącznie na rzecz funduszów krajowych Gorycyi i Gradyski oraz Dalmacyi po 200.000 K, zaś na rzecz funduszu krajowego Istryi 100.000 K.

3. Obrachunek co do przekazywań powyżej zarządzonych odbywa się za każdym razem po upływie każdego roku kalendarzowego, najpóźniej w lipcu następnego roku, a to w razie, gdyby obrachunek nie mógł być do tego czasu stanowczo zamknięty, z zastrzeżeniem dodatkowego sprostowania. Na rzecz funduszów krajowych przekazuje się na rachunek przypadających dla nich kwot zaliczki, płatne w ostatnim dniu powszednim każdego kwartału kalendarzowego. Zaliczki te nie mogą za każdym razem przekraczać czwartej części tej sumy, któraby stanowiła przekazanie roczne na podstawie preliminarza państwowego na odnośny rok. Zaliczki na poczet przekazań za rok 1914 ma się przekazywać w wysokości, odpowiadającej spodziewanej kwocie tych przekazań.

4. Wymienione wyżej przekazywania przypadają jedynie na rzecz funduszów krajowych tych królestw

i krajów, w których nie zostaną wprowadzone w czasie do dnia 31. grudnia 1917 opłaty krajowe od konsumcyi palonych płynów wyskokowych, a to pod jakąkolwiek nazwą.

Kwoty, które z powodu niedopełnienia tych warunków nie ulegają rozdziałowi, przypadają na rzecz skarbu państwa.

§ 2.

Przekazywanie podatków realnych.

Wykonując postanowienie ustępu 2. artykułu XII. ustawy z dnia 25. października 1896, Dz. u. p. Nr. 220, o bezpośrednich podatkach osobistych reguluje się na nowo przekazywania z bezpośrednich podatków na rzecz funduszów krajowych w sposób następujący:

1. Na rzecz funduszów krajowych tych królestw i krajów, w których nie przypisuje się podatku osobisto-dochodowego dla celów dodatków i datków uskutecznia się po myśli ustępu 4. artykułu XII. ustawy o podatkach osobistych z dnia 25. października 1896, Dz. u. p. Nr. 220, za lata 1914 do 1917 włącznie przekazania z przychodu z państwowych podatków realnych. W wymienionym wyżej okresie czasu nie należy przypisywać podatku dochodowego w celu wymiaru dodatków i obliczania datków, o ile ustawodawstwo krajowe nie wyda przeciwnego postanowienia.

2. Skoro w jednym z lat od 1914 do 1917 włącznie przychód z podatku dochodowego przekroczy 115 milionów koron, należy stopę procentową przekazywań z państwowych podatków realnych za odnośny rok podwyższyć w ten sposób, aby nadwyżka równała się 40 procent kwoty, o którą podatek dochodowy przewyższa 115 milionów koron. Nadwyżkę tę rozdziela się na poszczególne kraje według klucza, miarodajnego według punktu 1. dla kwot przekazań.

§ 3.

Zniżenie państwowych podatków realnych.

W tych krajach, w których spełniony został warunek, wymieniony w § 2., punkt 1., zniża się na czas trwania tego stosunku podatek gruntowy o 15 procent jego obecnego wymiaru, a zatem na 19·3 procent obliczonego dochodu czystego; nadto zmniejszają się ustanowione w ustawie z dnia 9. lutego 1882, Dz. u. p. Nr. 17, stopy podatkowe podatku budynkowego, z wyjątkiem 5procentowego podatku od przychodu z wolnych od podatku budynków, o 12·5 procent swego wymiaru.

Dla obliczania dodatków należy przyjąć w takim razie przypis podatku gruntowego w wysokości $^{100}/_{85}$, zaś przypis podatku domowo-czynszowego i podatku domowo-klasowego w wysokości $^{8}/_{7}$ części kwot podatkowych, przypadających według pierwszego ustępu, o ile ustawodawstwo krajowe nie postanowi, że podatki te mają służyć za podstawę dodatków w zniżonym wymiarze lub z nieznacznem podwyższeniem.

§ 4.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, jednakowoż tylko wtedy, jeżeli także nowela o podatku od wódki i nowela do ustawy o podatkach osobistych uzyskają moc obowiązującą.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi skarbu.

Wiedeń, dnia 23. stycznia 1914.

Franciszek Józef włr.

Stürgkh włr. **Engel** włr.

Klucz A.

1	Dolna Austrya	10·7662
2	Górna Austrya	0·9152
3	Solnogród	0·5682
4	Styrya	4·6875
5	Karyntya	3·0208
6	Kraina	4·5253
7	Tryest	0·4699
8	Istrya	0·3217
9	Gorycya i Gradyska	0·3238
10	Tyrol	2·2796
11	Przedarulania	0·2065
12	Czechy	18·8078
13	Morawy	15·7818
14	Śląsk	5·3087
15	Galicya	28·3423
16	Bukowina	3·1488
17	Dalmacya	0·5259

Klucz B.

1	Dolna Austrya	12·3611
2	Górna Austrya	2·9855
3	Solnogród	0·7515
4	Styrya	5·0545
5	Karyntya	1·3867
6	Kraina	1·8409
7	Tryest	0·8033
8	Istrya	1·4124
9	Gorycya i Gradyska	0·9125
10	Tyrol	3·3131
11	Przedarulania	0·5089
12	Czechy	23·6930
13	Morawy	9·1778
14	Śląsk	2·6493
15	Galicya	28·0894
16	Bukowina	2·8003
17	Dalmacya	2·2598

Klucz C.

1	Dolna Austrya	11·3108
2	Górna Austrya	0·9614
3	Solnogród	0·5969
4	Styrya	3·4328
5	Karyntya	2·6764
6	Kraina	1·6851
7	Tryest	0·4937
8	Istrya	0·3380
9	Gorycya i Gradyska	0·3402
10	Tyrol	2·3949
11	Przedarulania	0·2170
12	Czechy	19·7591
13	Morawy	16·5801
14	Śląsk	5·5772
15	Galicya	29·7758
16	Bukowina	3·3081
17	Dalmacya	0·5525

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych

wychodzi nakładem c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte l. 24, także w roku 1914. w języku

niemieckim, czeskim, włoskim, chorwackim, polskim, rumuńskim, ruskim i słoweńskim.

Prenumerata na cały **rocznik 1914** każdego z tych ośmiu wydań Dziennika ustaw państwa wynosi za egzemplarz **8 K** przy odbiorze w miejscu lub bezpłatnej przesyłce pocztowej.

Prenumerować można w składzie c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte l. 24, i nabywać tam także pojedyncze roczniki i pojedyncze części Dziennika ustaw państwa.

Ponieważ Dziennik ustaw państwa wydaje się względnie rozsyła się abonentom tylko po poprzedniem złożeniu prenumeraty rocznej, przeto należy równocześnie z zaabonowaniem uiścić także przypadającą kwotę pieniężną; celem umożliwienia szybkiego i niewadliwego doręczenia przez c. k. pocztę należy podać prócz dokładnego adresu mieszkania także odnośny okrąg doręczeń pocztowych.

Pojedyncze roczniki wydania **niemieckiego** można nabywać:

Rocznik	1849 za . . .	4 K	20 h	Rocznik	1871 za . . .	4 K	— h	Rocznik	1893 za . . .	6 K	— h
„	1850 „ . . .	10 „	50 „	„	1872 „ . . .	6 „	40 „	„	1894 „ . . .	6 „	— „
„	1851 „ . . .	2 „	60 „	„	1873 „ . . .	6 „	60 „	„	1895 „ . . .	7 „	— „
„	1852 „ . . .	5 „	20 „	„	1874 „ . . .	4 „	60 „	„	1896 „ . . .	7 „	— „
„	1853 „ . . .	6 „	30 „	„	1875 „ . . .	4 „	— „	„	1897 „ . . .	15 „	— „
„	1854 „ . . .	8 „	40 „	„	1876 „ . . .	3 „	— „	„	1898 „ . . .	6 „	— „
„	1855 „ . . .	4 „	70 „	„	1877 „ . . .	2 „	— „	„	1899 „ . . .	10 „	— „
„	1856 „ . . .	4 „	90 „	„	1878 „ . . .	4 „	60 „	„	1900 „ . . .	7 „	— „
„	1857 „ . . .	5 „	70 „	„	1879 „ . . .	4 „	60 „	„	1901 „ . . .	6 „	— „
„	1858 „ . . .	4 „	80 „	„	1880 „ . . .	4 „	40 „	„	1902 „ . . .	7 „	50 „
„	1859 „ . . .	4 „	— „	„	1881 „ . . .	4 „	40 „	„	1903 „ . . .	9 „	— „
„	1860 „ . . .	3 „	40 „	„	1882 „ . . .	6 „	— „	„	1904 „ . . .	5 „	— „
„	1861 „ . . .	3 „	— „	„	1883 „ . . .	5 „	— „	„	1905 „ . . .	6 „	— „
„	1862 „ . . .	2 „	80 „	„	1884 „ . . .	5 „	— „	„	1906 „ . . .	12 „	— „
„	1863 „ . . .	2 „	80 „	„	1885 „ . . .	3 „	60 „	„	1907 „ . . .	13 „	— „
„	1864 „ . . .	2 „	80 „	„	1886 „ . . .	4 „	60 „	„	1908 „ . . .	9 „	— „
„	1865 „ . . .	4 „	— „	„	1887 „ . . .	5 „	— „	„	1909 „ . . .	8 „	50 „
„	1866 „ . . .	4 „	40 „	„	1888 „ . . .	8 „	40 „	„	1910 „ . . .	8 „	40 „
„	1867 „ . . .	4 „	— „	„	1889 „ . . .	6 „	— „	„	1911 „ . . .	7 „	— „
„	1868 „ . . .	4 „	— „	„	1890 „ . . .	5 „	40 „	„	1912 „ . . .	12 „	50 „
„	1869 „ . . .	6 „	— „	„	1891 „ . . .	6 „	— „	„	1913 „ . . .	9 „	50 „
„	1870 „ . . .	2 „	80 „	„	1892 „ . . .	10 „	— „				

Pojedyncze roczniki **wydań w innych siedmiu językach** od r. 1870. począwszy można nabywać po tej samej cenie co wydanie niemieckie.

Nabywającym na raz przynajmniej 10 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa przyznaje się opust 20%, a nabywającym na raz przynajmniej 25 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa opust 25%, zaś nabywającym na raz przynajmniej 35 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa opust 30%.

NB. Części niemieckiego wydania Dziennika ustaw państwa, które **zaginęły** lub doszły **w stanie wadliwym,** należy reklamować najpóźniej **w przeciągu czterech tygodni** po ich ukazaniu się, zaś części wydań nieniemieckich najpóźniej **w przeciągu sześciu tygodni** po wydaniu spisu rzeczy i karty tytułowej do odnośnych wydań, wprost w c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica III., Rennweg l. 16.

Po upływie tego terminu wydaje się Dziennik ustaw państwa wyłącznie tylko **za opłatą ceny handlowej** (1/4 arkusza = 2 strony za 2 h).

Ponieważ **wszystkie roczniki wydania niemieckiego** począwszy **od roku 1849. i wszystkie roczniki wydań w innych siedmiu językach** począwszy **od roku 1870. są całkowicie uzupełnione,** przeto można nabywać w składzie c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte l. 24., **nie tylko każdy pojedynczy rocznik po cenie wyżej podanej, lecz nawet każdą z osobna część** wszystkich tych roczników po cenie handlowej (1/4 arkusza = 2 strony za 2 h); tym sposobem umożliwione jest uzupełnienie niekompletnych roczników i zestawienie pojedynczych części podług materyi.